

žuvo nuo Stalino režimo budelių rankų. Iš 1934 m. sudaryto partijos centro komiteto 1939 m. buvo jau tik menki likučiai.

Taigi tikroji valdžia yra vien tik tos aplink Staliną susitelkusios ir Kaganovičiaus suorganizuotos siauros valdovų klikos, *Stalino-Kaganovičiaus klikos*, rankose. Valdymas vyksta dviem keliais. Iš vienos pusės, Stalino-Kaganovičiaus klika yra užėmusi visą *partijos aukštosios vadovybės* vietas: pirmiausia, partijos generalinį sekretoriatą, politinį biurą ir organizacinį biurą; o per šiuos organus – ir svarbiausias partijos centro komiteto vietas. Šitas vietas turėdama, ji gali diktatoriškai valdyti ir vidurinių bei žemesniųjų partijos aparatą. O iš kitos pusės, šios klikos nariai kartu yra ir *liaudies komisariatų* vadovai. Liaudies komisariatai atitinka Vakarų valstybių ministerijas. Šių komisariatų vyriausieji vadovai sudaro TSRS vyriausybę. Tuo būdu partijos ir valstybės aparato vyriausias atsakingas vienetas yra užėmę tie patys Stalino klikos žmonės.

Taigi ši kliką yra žydų vadovaujama. Viena jos narių dalis yra žydai, antroji – su žydais susigiminiavusi, trečioji – pirmųjų dvejų dalių įtakoje. Stalino-Kaganovičiaus klika šiandien sprendžia ne tik Sovietų Sąjungos likimą, ji nustato ne tik politinę kryptį ir žmones, kurie turi užimti visas svarbiausias partinio ir sovietų valstybinio aparato vietas. Kadangi, kaip žinoma, ši klika iš Maskvos duoda įsakymus visoms Kominterno sekcijoms, tai ji, galiausiai, vadovauja ir visai pasaulinio bolševizmo veiklai. Tatai ir paaiškina didžiulę reikšmę to fakto, kad šiai klikai žydai vadovauja.

Despotas ir jo „dešinioji ranka“

Kurie asmenys sudaro šią kliką?

I šį klausimą geriausia yra atsakyti klikos atsiradimo išaiškinimu. Jos šaknys eina jau iš kovų dėl valdžios, Leninui pasitraukus iš politinio gyvenimo. Leninas pasitraukė 1922 metais. Tais pačiais metais *Stalinui* pavyko būti išrinktam *bolševikų partijos generaliniu sekretoriumi*. Čia jis įsigijo aukštą, atsakingą vietą, kurios reikšmė iki to laiko nebuvo didžiausia, bet kurią jis per savo ilgametinį gudrų užkulisinį darbą padarė sprendžiamuoju valdžios centru.

Iš Ukrainos kilęs *žydas Lazaris Mozės sūnus Kaganovičius*, partijos narys nuo 1911 metų, jau tada buvo vienas artimiausių Stalino draugų. Ypač nuo 1923 m. 12 – ojo partijos suvažiavimo Stalino ir Kaganovičiaus tarpusavio bendradarbiavimas darėsi vis glaudesnis.Iš pradžių generalinis sekretorius Stalinas leido išrinkti Kaganovičių partijos centro komiteto kandidatų; 1924-25 metais Kaganovičius buvo jau centro komiteto sekretorius. Tada prasidėjo baigiamoji kova su Trockiu ir jo bendrininkais. Stalinas su Kaganovičium tą kovą laimėjo (1) ir tuo laimėjimu padėjo pagrindą naujai grupei viešpatauti.

Stalino ir Kaganovičiaus tarpusavio santykius suprasti yra ne visai lengva. Reikia pažinti šių dvejų vyrų būdus, jų politines karjeras, jų tikslus, norint pamatyti tikroje šviesoje jų ryšį vieno su antru. Pirmiausia, yra faktas, kad Stalinas ir Kaganovičius sovietų Rusijoje yra laikomi neginčijamais aukščiausiaisiais valdovais, kurių pirmasis yra *matomas*, antrasis *nematomas*, pirmasis – kaip *jo pavaduotojas*, jo *dešinioji ranka*, jo „*geležinis komisaras*“, vyras, kuris, stovėdamas už pirmijo pečių, jį moko ir daro įtakos jo sprendimams. Be abejo, ši tautos nuomonė yra teisinga. *Stalinas* su savo fiziškai stipria energija, savo didžiausiu žiaurumu, savo gudrumu, antra vertus, daugybės jo asmeniškų pažįstamų manymu, su savo primityviu dvasios lygiu, - be abejo yra tinkamiausias žmogus užimti pačiai aukščiausiajai ir atsakingiausiajai vietai bolševikų diktatūroje. Trockis apie jį sako (2), kad jo interesų siaurumas, jo empirizmas, jo psichologinis nerangumas sudarę jo stripumą. Bet, kiek esąs ribotas jo politinis

akiratis, tiek esanti didelė jo ištvermė ir atkaklumas. Leninas įvertinęs Stalino kietumą ir praktišką protą, bet kartu apibūdinęs jį kaip žmogų nepatikimą, galintį piktam valdžią panaudoti.

Apie *Kaganovičių* vienas senas bolševikas sako (3), kad jis esąs nepaprasto organizacinio talento žmogus. „Niekas taip, kaip jis, nesugeba vadovauti visokioms konferencijoms ir komisijų posėdžiams, kurių pirmininkams reikia turėti gabumų visų pasakytų kalbų esmei suprasti. Tik gaila, kad *ši talentinga galva priklauso tokiam žmogui, apie kurio dorovingumą kažin ar gali būti dvi nuomonės. Partijos sluoksniuose jis yra pagarsėjęs savo nepatikimumu. Jo žodžiu negalima pasitikėti: jis lengvai duoda pažadus, bet, juos davęs, lengvai ir atsiima... Savo didžiąją karjerą partijoje jis pradėjo tuo metu, kai buvo be galo didelė neištikimų žmonių paklausa. Bet, antra vertus, ar jis nebuvo vienas iš tų, kurie patys, daugiau nei kiti, didino šią paklausą?*“

Dėl to Kaganovičius yra vykusiai apibūdinamas kaip tipingas politikas intrigantas, kaip didysis užkulisinis kurstytojas. Be jo organizacinio talento, kartu pabrėžiamas ir jo nepaprastai visur pritaikomas gudrumas, jo didelis darbingumas, jo gera atmintis. Šis vyras *tikrai yra gudresnis už Staliną*. Jei žiaurus gruzinas su savo fiziniu stiprumu yra Stalino klikos širdis, tai Kaganovičius yra jos smegenys. Jis pasimokė iš Trockio, Zinovjevo, Kamenevo ir kitų nevykusių bandymų įgalinti žydus stipriai įsigalėti Sovietų Sąjungoje. Dėl to pirmenybę jis užleido nežydui Stalinui. Bet jis pats yra tas žmogus, kuris Stalino kliką organizuoja ir moka nustatyti jos sprendimus.

Savo įtakai Stalinui sustiprinti Kaganovičius griebėsi seniai žydų išmėgintos priemonės – vėdybų.

Roisa Kaganovič,

jo duktė, yra „*Rusijos Estera*“. Kai 1932 m. paslaptinguose aplinkybėse mirė Stalino trečioji žmona, rusė Nadieža Alilujeva, - Kaganovičius padarė savo dukterį Stalino asmenine sekretore. Jauna žydaitė tuojau tapo nelegalia diktatoriaus žmona. Tuo būdu Kaganovičiaus ir Stalino savitarpio santykiuose prie politinio prisidėjo ir šeimyninis ryšys (4).

Be to, šio šeimyninio ryšio faktas gerokai nušviečia ir kai kurių politinių spekuliantų sugalvotą Stalino „*antisemitizmą*“. Tik įsivaizduokime sau: kaukazietis Džugašvili, - nuo pat savo revoliucinės karjeros pradžios bendradarbiavęs su įvairiausių tautų ir rasių teroristais, jų tarpe ir su daugybe žydų, galiausiai žydę žmoną pasiėmęs, - antisemitas! Kažin, ar galima sugalvoti didesnę nesamonę. Stalinas yra žydų apsuptas, jo primityvus „idėjinis lobis“ yra iš žydų pasiskolintas, jo režimas yra daugiausia žydų remiamas ir jais laikosi. Ir tik dėl to, kad jis atsitiktinai vieną žydų grupę supjūdė su antra, jis turi būti antisemitas! Ar dar bereikia šios „teorijos“ šalininkams priminti, kad pats Stalinas mėgino pašiepti „*antisemitizmą kaip pavojingą kanibalizmo liekaną*“ (4). –

Dr. Rudolf Kommoss

ŽYDAI UŽ STALINO PEČIŲ

PER STALINĄ Į VIEŠPATAVIMĄ

I

CENTRINIS VALDŽIOS BRANDUOLYS:

STALINO-KAGANOVICHIAUS KLIKA

Redakcijos žodis

Ketvirtajame „Šturmuotojo“ numeryje mes savo skaitytojams pateikėme Dr. Rudolf Kommoss veikalo „Žydai už Stalino pečių“ pirmąją dalį, „Su Leninu į valdžią“. Pirminis šito dalyko tikslas yra, žinoma, skatinti „revizionistinį“ istorinį mastymą, griauti žydų ir jų pakalikų sukurtus pseudo-istorinius mitus. Tačiau tai taip pat pasitarnauja mums kaip edukacinis-propagandinis ginklas Tautos švietime žydų klausimu. Einant laikui, turėtumėme išleisti ir daugiau šio Dr. Rudolf Kommoss veikalo dalių nuoseklia tvarka. Tikimės, kad mūsų skaitytojus sudomins šio veikalo antrosios dalies pirmas skyrius.

PER STALINĄ Į VIEŠPATAVIMĄ

I

CENTRINIS VALDŽIOS BRANDUOLYS:

STALINO-KAGANOVICHIAUS KLIKA

1936 metų gruodžio mėnesį naujoji TSRS „Stalino konstitucija“ paskelbė: „Visa valdžia TSR Sąjungoje priklauso miesto ir kaimo darbo žmonėms, darbo žmonių atstovų tarybų asmenyje“ (3 straipsnis). „TSRS valstybės valdžios aukščiausias organas yra TSRS aukščiausioji taryba“ (30 straipsnis). Šiais straipsniais sovietų valstybei, - kuri jau ir be to visada, anot bolševikų propagandos, buvusi „demokratiškiausia“ valstybė pasaulyje, - turėjo dar

Jagodos vietą užėmė žmogus, kuris nuo pat savo karjeros pradžios tiesiog su vergišku klusnumu vien tik vykdė Stalino ir Kaganovičiaus įsakymus. Tai *Ježovas*. Nors jis pats rusas, bet, *susituokęs su žyde*, buvo žydo Kaganovičiaus įtakoje. Jo iškilimas prasidėjo nuo to laiko, kai Stalinas ir Kaganovičius pasigriebė valdžios vairą; nuo 1927 m. jis buvo partijos centro komiteto narys; čia jam bebūnant, Kaganovičius jį įstatė į įvairias vietas: jis tapo partijos kontrolės komisijos nariu, o vėliau jos pirmininku, pagaliau organizacinio biuro nariu ir politinio biuro kandidatu. Už tą baisų terorą, kurį jis po Kirovo nužudymo vartojo prieš kiekvieną opozicingumą įtartą, Ježovas buvo pripažintas pribrendusiu įgyti aukščiausiam bolševiko laipsniui, su kuriuo jis 1936 m. rugsėjo mėn. užėmė Jagodos vietą. Dvejus metus jis vadovavo sovietų vidaus reikalų komisariatui – apskritai, tai buvo dveji kruviniausi metai bolševizmo istorijoje.

Vėliau jis pateko nemalonėn ir 1938 m. gruodžio mėn. buvo pakeistas gruzinu *L. P. Berija*, kuris greitai įsistūmė į pirmąsias Stalino-Kaganovičiaus klikos eiles. Atrodė, kad, Berijai valdant, GPU teroras kurį laiką einąs nauju keliu; laikinai rodėsi, kad senieji masinių šaudymų metodai išeina iš mados. Bet visose lemiamose situacijose Stalino tautietis pasirodė lygiai toks pat žiaurus budelis, kaip ir jo pirmtakai. 1941 m. vasario mėnesį iš jo valdomo vidaus reikalų komisariato buvo laikinai išskirtas ir vienam jo bendradarbių pavestas vadovauti „valstybės saugumo liaudies komisariatas“, t. y. anksčiau buvusi GPU. Bet 1941 m. liepos mėnesį, kai karas vėl perėmė bendrą vidaus politinių ir policinių reikalų vadovybę.

Aplink Staliną susitelkusios valdovų grupės centrinis asmuo yra *Molotovas*; jis, kaip ir Stalinas, yra vedęs žydę – P. S. Žemčužiną. Molotovas su Stalinu glaudžiai bendradarbiauja nuo 1920 metų. Tada jis buvo Stalino pakviestas į partijos centro komitetą antruoju sekretoriumi ir kovoje su Trockiu bei jo šalininkais stovėjo Stalino pusėje. Tada užsimezgė ir jo santykiai su Kaganovičium. Labai greitai jis pateko į politinį biurą ir 1931 m. ėmė pirmininkauti liaudies komisarų tarybai (tapo ministriu pirmininku); šioje vietoje jis išsilaikė 10 metų. Kai 1939 m. gegužės mėn. pasitraukė Finkelšteinas-Litvinovas, Molotovas tapo ir užsienio reikalų liaudies komisaru. Tuo būdu jis atsistojo šalia Kaganovičiaus kaip artimiausias Stalino bendradarbis. 1941 m. gegužės mėn., prieš pat karą su Vokietija, ministerio pirminonko vietą jis atidavė pačiam Stalinui, o pats paliko užsienio reikalų komisaru ir ministerio pirmininko pavaduotoju.

Apie 1937 m. pabaigą žydas *L. S. Mechlis* greitai iškilo į žymiausius Stalino-Kaganovičiaus klikos narius. Iš pradžių jis ilgus metus buvo vyriausiuoju „Pravdos“ redaktoriumi, 1937 m. lapikričio mėn. tapo partijos spaudos skyriaus vedėju, o gruodžio mėnesį gavo svarbią visos raudonosios armijos politinio vadovo vietą. Ją užimdamas, Mechlis vėl atstatė 1937 m. gegužės mėn. Gemarniko nusižudymu nutrauktą tradiciją, kad toji vieta turi būti žydo užimta. 1940 m. rugsėjo mėn. ypatingą Stalino pasitikėjimą turįs Mechlis gavo nepaprastai svarbią valstybės kontrolės liaudies komisaro vietą; toliau jis tapo ir vienu liaudies komisarų tarybos pirmininko pavaduotojų.

Per savo brolių Lazarį ir Stalino grupei artimų sluoksnį pateko *Mykolas Mozės sūnus Kaganovičius*. Iš pradžių ilgą laiką jis vadovavo aviacijos pramonei, vėliau visai karo pramonei. 1941 m. jis jau vėl aviacijos pramonės liaudies komisaras. Partijos vadovybėje jis yra centro komiteto narys, ir ilgą laiką užėmė vietą įtakingiausių vietų organizaciniame biure. Stalino-Kaganovičiaus klikai yra ypatingai svarbūs, tarp kita ko, jo santykiai su Jungtinių Amerikos Valstijų stambiaja pramone.

Toliau Stalino-Kaganovičiaus klikai priklauso tam tikras skaičius didžiųjų veikėjų, kurie partijos sluoksniuose turi garsius vardus, bet, žinoma, negali daryti esminės įtakos centrinės valdovų grupės politiniams sprendimams. Čia paminėtieji yra: *A. A. Andrejevas* politinio biuro narys, partijos centro komiteto sekretorius, sąjungos tarybos pirmininkas; *A. A. Ždanovas*, politinio biuro narys, partijos centro komiteto sekretorius, Leningrado partinis galiūnas; *M. I. Kalininas*, politinio biuro narys, TSRS aukščiausiosios tarybos pirmininkas; *N. S. Čruščiovas*,

atsistatymą, iš tiesų tie, kurie vis dar turi jas daryti, kurie pajautė jo misiją giliausiu ir džiaugsmingiausiu būdu. Jie yra tie, kurie turi jam sąžiningiausią ir aistringiausią meilę, kaip Fiureriui ir kaip žmogui. Tai yra jo asmenybės magijos rezultatas ir jo gryno ir sąžiningo žmogiškumo gili paslaptis.

Yra būtent šis žmogiškumas, kurį aiškiausiai mato tie, kurie arčiausiai jo, apie kurį aš šneku šiandien.

Visas tikras žmogiškumas yra charakterizuojamas būties ir veiksmo paprastumo ir aiškumo. Jis save rodo mažiausiuose, kaip ir didžiausiuose reikaluose. Paprastas aiškus, kuris yra matomas jo politinėje natūroje, yra taip pat dominuojantis jo viso gyvenimo principas. Jo kasdieniai valgiai yra paprasčiausi, kukliausi kokie tegali būti. Jis valgo ne kiek ne kitaip, ar tai būtų su maža grupe draugų, ar valstybinis pokylis. Neseniai buvusiame priėmime Žiemos pagalbos programos atstovams, senas partijos narys paklausė, ar jis galėtų gauti autografuotą valgiaraščio kopiją, kaip suvenyrą. Jis sustojo akimirkai ir tada nusijuokė: „Tai gerai. Valgiaraštis čia lieka toks pats; bet kas yra laukiamas į peržiūrėti.“

Adolfas Hitleris yra vienas iš retų valstybės vadovų, kuris vengia medalių ir apdovanojimų. Jis nešioja tik vieną aukštą medalį, kurį jis užsidirbo kaip paprastas kareivis, rodydamas didžiausią asmeninę drąsą. Tai yra paprastumo, bet taip pat ir išdidumo įrodymas. Bet kokia puikavimosi forma jam yra svetima, bet kai jis atstovauja valstybę ir tautą, jis tai daro su išpūdingu grakštumu. Už viso to, kas jis yra ir ką jis daro, yra didžiojo kareivio Šlyfeno žodžiai, kuris rašė: „Būk didesnis, negu kad atrodai!“ Jo darbštumas ir pasiryžimas, siekiant savo tikslo žymiai pralenkia normalią žmogiškąją jėgą. Prieš keletą dienų aš grįžau į Berlyną po pirmos valandos po vidurnakčio, bet jis iš manęs norėjo ataskaitos. Po antrosios valandos jis vis dar buvo pasirengęs, vis dar vienas dirbo savo namuose. Dvi valandas jis klausėsi valstybinių greitkelių tiesimo ataskaitos, temos, kuri atrodytų tolima nuo didžiųjų internacionalinių problemų, kuriomis jis buvo užimtas visą dieną nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro. Prieš paskutinį Niurnbergo suvažiavimą, aš savaitei buvau jo svečias Oberzalcburge. Šviesa pro jo langą matėsi kiekvieną naktį iki šeštos, ar septintos ryto. Jis diktavo didžiąsias kalbas, kurias jis sakė keliomis dienomis vėliau suvažiavime. Jo kabinetas nepriima jokio įstatymo, kuris nėra išstudijuojamas iki smulkiausios detalės. Jo karybos žinios yra išsamios, jis žino kiekvieno ginklo, kiekvieno automato duomenis kaip specialistai. Kai jis sako kalbą, jis žino kiekvieną smulkmeną. Jo darbo metodas yra visiškai aiškus. Niekas nėra toliau nuo jo, negu nervuotumas, ar isteriška įtampa. Jis žino geriau negu bet kas kitas, kad yra šimtai problemų, kurias reikia išspręsti. Jis išsirenka dvi, ar tris, kurias mato esančiomis labiausiai reikšmingomis ir dirba su jomis, nepertraukiamas likusiųjų, nes jis žino, kad jeigu jis išspręs didžiąsias problemas, antro ar trečio plano problemos išsispręs pačios.

Jo priėjimas prie problemų rodo jo pasiryžimą, reikalingą susitvarkyti su pagrindais ir lankstumą pagrindiniame metodų pasirinkime. Jis turi principus ir įsitikinimus, bet jis žino kaip juos pasiekti su atsargiu metodų pasirinkimu, bet jis žino kaip juos pasiekti atsargiu metodų ir priėjimų pasirinkimu. Jis niekada nepakeitė savo pagrindinių tikslų. Jis daro šiandien tai, ką jis buvo pasiryžęs daryti 1919 – aisiais. Bet jis visada buvo lankstus metodais, naduotais pasiekti savo tikslams. Kai jam buvo pasiūlytas vice-kanclerio postas 1932 – ujų rūpėjūtį, jis atmetė pasiūlymą. Jis turėjo jausmą, kad laikas dar nebuvo pribrendęs ir, kad jam siūlyta erdvė buvo per menka, kad išsilaikyti. Bet kai jam buvo pasiūlytos platėsnės durys į valdžią, 1933 – iųjų sausio 30 – ają jis drąsiai pro jas perėjo. Tai nebuvo pilna atsakomybė, kurios jis norėjo, bet jis žinojo, kad pagrindas, ant kurio jis stovėjo, buvo pakankamas pradėti kovą už pilną valdžią. Visažiniai nesuprato nei vieno iš tų sprendimų. Šiandien jie turi nenorom pripažinti, kad jis buvo geresnis ne tik savo taktika, bet taip pat principų, kurių trumparegiai nesugebėjo pamatyti, strateginiu pritaikymu.

Du praeitos vasaros atvaizdai gerai rodo Fiurerį visoje jo vienvėje. Pirmoji jį rodė sveikinantį Vermachtą iš kart po to, kai jis buvo priverstas kruvinai numalšinti liepos 30 – osios maištą. Jo veidas rodė jo patirtų sudetingų

Iš šitos trylikos 4 yra žydai, kiti 2 su žydais susigiminiavę; tai yra klikos pusė. Bet politiniu atžvilgiu ta trylika žmonių yra labai įvairaus svorio. 3 centriniai asmenys, kurie praktiškai daro visus sprendimus, yra Stalinas, Lazaris Kaganovičius ir Molotovas; vienas su žydais susigiminiavęs kaukazietis, vienas žydas ir vienas su žydais susigiminiavęs rusas. Reikšmės atžvilgiu po jų pirmieji eina Berija ir Mechlis; vienas kaukazietis, o antras žydas. Taip žiūrint į Stalino-Kaganovičiaus kliką, daug aiškiau pasirodo jos žydiškasis veidas. Sutraukus į krūvą visus faktus, galima pasakyti, kad visais Stalino valdymo metais Sovietų Sąjungoje politiką pagrindinai nustato žydai.

Kovos dėl valdžios

Paskutiniais metais Stalino - Kaganovičiaus klika pergyveno daug krizių. Bet nuo to jos jėga tik sustiprėjo. *Kirovo*, vieno artimiausių Stalino bendradarbių, *nužudymas* 1934 m. gruodžio mėn. parodė plačių politinių sluoksnių nepasitenkinimą vis labiau diktatorėjančia Stalino-Kaganovičiaus klika. Kaganovičius pavedė Ježovui ir žydui Sorenzonui-Agranovui imtis prieš juos žiauriausių priemonių. Net už mažiausią opozicinį reiškinėlį partijos viduje žmonės užmokėdavo savo gyvybėmis. Tučiuojau buvo likviduotos „*senujų bolševikų*“ ir „*buvusių katorgininkų*“ (caro laikų politinių kalinių) draugijos, kurių nariai murmėjo prieš vis didėjančią viršūnių apačioms varomą terorą. Žydas Steckij „išvalė“ *spaudą*. 1935 m. birželio mėnesį buvo pašalintas iš vietos vienas paskutinių likusių nuosaikiosios krypties atstovų – *Jenukidzė*, buvęs TSRS centrinio vykdomojo komiteto sekretorius, po pustrečių metų, 1937 m. gruodžio mėnesį, jis buvo sušaudytas. 1936 m. pradžioje buvo likviduota „*Komunizmo Akademija*“, kur dar sėdėjo senujų bolševikų likučiai, nenorėję besąlygiškai pasiduoti vis labiau aštrėjančiam Stalino-Kaganovičiaus klikos despotizmui. Galiausiai prasidėjo generalinis atsiskaitymas su dar nuo 1927 metų didžiojo konfolkto išlikusiais „*trockininkų opozicijos*“ likučiais. Būrelis po būrelio jie buvo sunaikinti: 1936 m. rugpjūčio mėn. sušaudyti *Zinovjevas*, *Kamenevas* ir 14 kitų; 1937 m. sausio mėn. – *Radekas*, *Sokolnikovas*, *Piatakovas*, *Serebriakovas* ir kt.; galiausiai, 1938 m. kovo mėn., buvo sušaudyti taip pat „trockininkais“ pavadinti *Bucharinas*, *Rykovas*, *Jagoda*, *Krestinskis*, *Rozengolcas*, *Ivanovas*, *Černovas*, *Grinka*, *Šarangovičius* ir kiti.

Trockininkų tarpe, žinoma, yra daug žydų. Nors dauguma sovietų žydų po 1927 m. Trockio nuvertimo nuo jo atsiskyrė ir perėjo pas Kaganovičių, bet viena dalis, - ypač kai kurie žemesnieji, nesutikusieji naujai klikai tarnauti žemesnėse vietose, - pasiliko senojoje draugijoje. Dėl to ir į Stalino – Kaganovičiaus klikos kovą su „trockininkais“ reikia žiūrėti daugiausia kaip į *dviejų žydų klikų savitarpio kovą dėl valdžios*. Kaganovičius, valdžios vairą turinčios žydų grupės vadas, be pasigailėjimo naikina tuos savo rasės žmones, kurie neatsisakė nuo nesėkmingo ir dėl to visai Sovietų Sąjungos žydijai žalingo Trockio politikos kurso.

Tuo pat laiku, kai buvo naikinama „trockininkų opozicija“, buvo sulikviduotos ir kitos opozicinės grupės: pirmiausia, 1937 m. birželio mėn., maršalas *Tuchačevskis* ir jo šalininkai, o sekančiais mėnesiais – dar daugybė kitų karinės vadovybės asmenų. Nuo 1934 iki 1938 metų visas valstybės ir partijos aparatas buvo pagrindinai „išvalytas“ nuo Stalino – Kaganovičiaus klikos priešų; sekančiais metais buvo daromas tik, palyginti, mažesnis valymas.

Savo epochos pabaigoje, Stalinas atsižiūri atgal į tą klaikųjį kraujo kelią, kurio nėra nuėjęs joks kitas naujųjų laikų despotas. Kurį laiką jis bendradarbiavo su visais asmenimis ir grupėmis, kurie tik kada nors bolševikų laikais turėjo galios; savo gudriu užkulisiniu darbu, o dar dažniau žiauriu smurtu jis sugebėjo juos visus pamažu iš valdžios išstumti ir pagaliau „likviduoti“.

Kurie liko „nesulikviduoti, tie, laimei ir pražūčiai, buvo su juo neatskiriamai susijungę; tai yra ta valdovų grupė, kurios sudėtį mes ankščiau aprašėme.

Mes sekame juo, nes jis yra Tas, kuris atėjo į pasaulį, kad ariškoji žmonija nepražūtų, o turėtų besitęsiantį gyvenimą.

Mes sekame juo, nes jis yra Tas, be nėra jokios vilties, bet su kuriuo yra įmanomi visi dalykai pagal jo valią.

Mes sekame juo, nes jis yra nenuilstantis įkvėpimas – nes jis yra *didžiausia eros figūra*.

Tai yra Tas, kurį mes sveikiname kaip Vada, Vedlį – kaip Fiurerį. Mes tai darome užtikrintoje žinioje, kad vien tik šitas kelias gali vesti į geresnį pasaulį ir į šviesesnį laiką ateities ariškosios žmonijos kartoms.

Ir taip dar kartą mums yra primenamas Septintasis mūsų tikėjimo principas, kaip jį išdėstė Linkolnas Rokvelis: „*Mes tikime, kad Adolfas Hitleris buvo neperprantamos Apvaizdos dovana pasauliui, esančiam ant žydų-bolševikų katastrofos slenkščio ir, kad liepsnojanti šio didvyriško vyro dvasia gali mums suteikti stiprybę ir įkvėpimą pakilti iš persekiojimo ir neapykantos gelmių, pasauliui atnešti naują spindinčio idealizmo, realistiškos taikos, tarptautinės tvarkos ir socialinio teisingumo visiems žmonės gimimą.*“

Per šias jo gimimo metines aš sveikinu kiekvieną iš jūsų mūsų nemirtingojo Vado vardu –

HEIL HITLER!

Vyriausiasis Vilniaus ir Lietuvos rabinasChaimas Buršteinas“

*

Atrodo, kad LŽB siekė „sušvelninti“ savo dažnai atvirą ir akiplėšišką žydiškos įtakos ir politinės galios demonstravimą su baime, kad žydų ir jų pakalikų manifestacijos Lietuvos gatvėse galės sukelti instinktyvinį pasipriešinimą ir nepasitenkinimą iš blaiviai mastyti linkusių Lietuvos žmonių. Tuo tarpu, „Chabad Liubavič“ yra šovinistinė žydų sionistų-judaistų organizacija, kuri yra vienas iš pagrindinių „dvasinių“ pasaulinio žydų suokalbio organų.

Atsakymas yra parodytas to seno vokiečių posakio, kurio tikroji reikšmė menkai tebuvo įtarta: „*Vom deutsche Wesen wird die ganze Welt genesen.*“ („Per vokišką esybę visas pasaulis bus išgydytas.“)

Bet kas yra ši esybė? Tai yra būtent Tas, kuris atėjo kaip ypatinga Apvaizdos dovana, Tas, kuris atėjo įvykdyti Vokietijos lemtį, tai yra Tas, apie kurį kalbėjo mūsų draugas Hesas. **ADOLFAS HITLERIS** yra ši esybė, šitas „Wesen“. Per jį visas pasaulis atsigaus ir per jį visa ariškoji žmonija ras savo išganymą.

HITLERIS NEPRALAIMĖJO

Bet kai kurie iš karto paprieštaraus: „Jeigu Hitleris mirė 1945 – aisiais kaip jis gali mus išgelbėti? Jei jis buvo toks didis, kodėl jis pralaimėjo karą?“

Tačiau galima paklausti kaip kažkas, kas buvo nukryžiuotas prieš 2000 metų galėtų pasiūlyti išganymą ir kodėl, jei jis buvo toks didis, *jis* pralaimėjo?

Faktas yra, kad Hitleris nepralaimėjo, o prisikėlė vyrų ir moterų širdyse ir protuose ir šiandien pasaulyje yra tikrai gyvas. Iš tiesų, jo darbas nėra baigtas, o tik prasidėjęs.

Ne, Hitleris nepralaimėjo karo. O visi tie arijai, kurie atmetė jį ir siekė jo pralaimėjimo, jie pralaimėjo, kaip pralaimėjo jų vaikai ir jų vaikų vaikai.

Visai ariškajai žmonijai buvo duotas pasirinkimas. Kai kurie pasirinko sekti Hitleriu. Bet kiti pasirinko jį atmesti. Ir vis labiau korumpuotame ir svetimame pasaulyje prieš mus šiandien, mes matome šios vėlesnės grupės, kuri pasirinko vesti karą prieš šią ypatingą Apvaizdos dovaną, pasirinkimo galutinius rezultatus.

Adolfas Hitleris mums davė Ženklą. Tas Ženklas simbolizuoja *Šviesą, Gyvybę, Meilę* ir *Gerą Laimę*. Bet, atmesdami jį, tai, ką mes turime šiandien, yra pati to priešingybė: **TAMSA, MIRTIS, NEAPYKANTA**, ir **NELAIMĖ**.

Bet tai nėra toks pasaulis, kokį Aukštesnė Galia skyrė. Tai nėra Jo valia, kad ariškoji žmonija pražūtų. Tačiau Jis mums davė laisvą valią, kuria mes pasirinkome vesti karą prieš Jį. Mes pasirinkome atmesti patį Tą, kurį jis atsiuntė į pasaulį mūsų rasės išganymui. Šitaip mes dabar esame pasmerktumo būsenoje.

Bet vis dar yra viltis – **JEIGU** – mes esame pasirengę suimti tą galingą ranką, kuri išlieka mums ištiesta.

Kai aš sakau „mes“, aš kalbu bendrai, žinoma, apie tuos Vakaruose, kurie atsuko nugarą šiai Dangaus atsiųstai asmenybei ir kurie toliau jos nekenčia iki šios dienos.

Bet visada buvo kiti, kurie pastebėjo šį nepaprastą vyrą ir *juo sekė*.

AR VISA TAI BUVO VELTUI?

Šį vakarą mes su savimi kaip ypatingą svečią turime kai ką, kas turėjo retą privilegiją prisijungti prie tūkstančių kitų, prisiekiant savo garbę ir savo ištikimybę, kaip elitinio padalinio narys, Fiureriui – ir tada užtvirtinant tą priesaiką kasdien rizikuojant savo gyvybę penkis negailestingus fizinės kovos už Vado Reikalą metus.

Josefas Smitas

VILJAMO DŽOISO ISTORIJA

Viljamas Džoisas buvo įtakingas britų nacionalsocialistų propagandininkas, garsus dėl radijo programos „Vokietija kviečia“ transliavimo iš Vokietijos į Angliją per vidutinio dažnio radijo bangas.

Viljamas Džoisas gimė 1906 – ujų balandžio 24 – ają Bruklinė, Niujorke, kur jis praleido tris savo gyvenimo metus iki tol, kol iškeliavo į savo tėvo gimtinę Airijoje. Jis mokėsi katalikiškoje mokykloje nuo 1915 – ujų iki 1921 – ujų. Jis persikraustė į Angliją 1922 – aisiais. Ten jis įgijo savo susidomėjimą fašizmu. Jis rėmė Britų fašistus ir dažnai įsiveldavo į kovas ir konfliktus su marksistų agitatoriais, žydais ir komunistais, gaudamas savo gerai žinomą randą kairėje savo veido pusėje.

Jis nusivylė Britų fašistų netobulėjimu ir įstojo į Konservatorių partiją 1931 – aisiassi, tačiau vėliau suprato juos esančius pigiais politikieriais. Kai buvo įkurta Britų Fašistų Sąjunga, jis į ją greitai įstojo ir pasireiškė kaip puikus oratorius. 1934 – aisiais jis tapo partijos propagandos vadovu ir partijos vado pavaduotoju. Aiškiai matosi, kaip Moslis ir Džoisas skyrėsi: Džoisas atvirai palaikė Adolfą Hitlerį, o Moslis labiau prijautė Musoliniui ir Italijos fašistams. Dėl nesėkmingų 1937 – ujų rinkimų Moslis nusprendė sumažinti savo apmokamų darbuotojų skaičių ir į jų tarpą įėjo Džoisas. Netrukus Džoisas įkūrė Nacionalsocialistų Lygą, kartu su 60 kitų Moslio partijos narių. Tačiau iki 1938 metų ši organizacija visiškai nusilpo. 1939 metais jis išvažiavo gyventi į Vokietiją.

Jei jis nebūtų palikęs Britanijos, judokratijos liokajai, prasidėjus karui, būtų jį neteisingai uždarę į kalėjimą. Jis kėlė grėsmę toli gražu ne Britaniją, kurios interesus jis gynė, o būtent žydijai ir jos pakalikams.

Jis sunkiai rado darbą Vokietijoje, tačiau vėliau jam buvo pasiūlyta dirbti Vokietijos radijo stotyje ir transliuoti laidas anglų kalba, kad politiškai šviesti savo tautiečius, kuriems Britanijos valstybinė propaganda bruko mela (juk ji valdoma žydų).Jo laidos pritraukdavo tiek pat klausytojų, kiek žydijos kontroliuojamo BBC radijo kanalo stotis.

GRIŪNANTI SENA TVARKA

Koks yra jūsų mėgstamiausias nusiskundimas? Ar tai yra žiurkiškas vartotojiškumas, ar korporacinis godumas? Ar tai yra aplinkos nusiaubimas, tarša, ar rasinis maišymasis? Ar tai yra „Teigiama veikla“ (JAV veikianti “Affirmative Action” sistema, diskriminuojanti baltuosius ir teikianti privilegijas spalvotiesiems, red. pastaba), mažumų kvotos, ar demografinė invazija? Ar tai yra „Juodoji istorija“ (JAV vyksta „juodosios istorijos“ dienos, savaitės ir pan., siekiant naikinti baltųjų rasinę-nacionalinę sąmonę, negridizuoti visuomenę, red. pastaba)? Ar tai yra holokausto industrija ir Izraelio vykdomas reketas? Ar tai yra narkotikai, ginklų kontrolė, ar paauglių savižudybės? O kaipgi pornografija, purvas, iškrypimai, chaosas, nusikalstamumas, korupcija, visokių rūšių nukvailėjimas ir beprotybės? Išsirink.

Tačiau visi šitie dalykai yra kai ko rimtesnio *simptomai*, t. y. **BENRDO CIVILIZACIJOS NUOSMŪKIO**. Ką tai reiškia yra, kad *kiekviena* institucija ir *kievienas* dabartinės visuomenės aspektas griūna.

Trumpai tariant, ištisa civilizacija griūna. Mes matome, kad tai, kas yra aplinkui mus, yra Sena Tvarka, kuri griūna.

Ir taigi, mėginti sustabdyti šį griuvimą yra lyg mažam olandų berniukui sulaikyti kylančią bangą, įkišant savo mažą pirštą į tarpą užtvankoje. Galima žavėtis tokia drąsa, bet mes visi žinome, kad tai niekada nepavyks. Prieš mus esančių baisių pasėkmių akivaizdoje, kažkas kita yra reikalinga – šiuo atveju – priemonė keliauti vandeniu, mus nunešianti į tolimesnius Naujosios Tvarkos krantus.

FIURERIO ATĖJIMAS

Šiandieninė mūsų rasės padėtis nesusidarė per naktį. Ji ateidinėjo ilgą laiką. Taipogi, manyti, kad radikalus pagerėjimas gali įvykti per naktį yra niekas daugiau, kaip svajingas galvojimas; nes tai, kas yra reikalinga pirmiausiai, yra *vertybių revoliucija* – **MORALINĖ IR DVASINĖ REVOLIUCIJA** tarp tų, kurie save vadina baltaisiais ir sako, kad jie nori matyti geresnį pasaulį savo vaikams.

Bet tai reikalauja laiko – dešimtmečių ir kartų savo įgyvendinimui ir bendro darbo Naujosios Tvarkos parengimui. Tai, savo ruožtu, reikalauja **TIKĖJIMO** branduolio išlaikyti savo misijos integralumą ilgai trunkančiam laikotarpiui.

Bet kur mes randame šį palaikantį tikėjimą? Kur mes jo ieškome?

Šturmuotojas Juozas

NACIONALSOCIALIZMAS IR „RASINĖ NEAPYKANTA“

„Demokratų“ atžvilgiu radikaliems nacionalistams yra dažnai prikabinama „rasinės neapykantos“ etiketė. Šio nedidelio rašto paskirtis yra mūsų skaitytojams šį klausimą iškelti į paviršių ir atskleisti tiesą apie jį. Teigiu, kad šiame rašte bus sėkmingai parodyta *tikroji* nacionalsocializmo ir, apskritai – kovingojo nacionalizmo – pozicija *rasių klausimu*.

Žiūrėdami į įvairias politines doktrinas, mes galime atrasti tam tikras linijas. Sakyčiau, kad viena iš svarbiausių šių „linijų“ yra priešprieša tarp *materialinio-ekonominio determinizmo* ir *rasinio-nacionalinio determinizmo*. Šios dvi sąvokos mums nurodo vieną iš esminių skirtumų, kurie nacionalsocializmą daro priešingu konservatizmui, liberalizmui, marksizmui (komunizmui, socialdemokratijai) ir **VISOMS** „tradicinėms“ „demokratų“ skelbiamoms doktrinoms bei „alternatyvoms“.

1) Materialinis-ekonominis determinizmas remiasi idėja, kad ekonomika ir materialus turtas bei gamybiniai santykiai yra visuomeninio gyvenimo, *pasaulėžiūros* absoliutas. Tai yra, ekonominis-materialusis visuomeninio gyvenimo aspektas, anot ekonominio-materialinio determinizmo yra viso ko pagrindas, doktrinalinio mastymo **esmė**. Galima tvirtai teigti, kad ***materialiniu-ekonominiu determinizmu remiasi visos „demokratų“ doktrinos***: nuo komunizmo iki kapitalizmo ir nuo liberalizmo iki „dešiniojo sparno“.

2) Rasinis-nacionalinis determinizmas yra vadovavimasis idėja, kad doktrinalinio mastymo ir valstybinio bei apskritai, žmogiškojo ir organinio gyvenimo esmė randasi biologinio-psichologinio kolektyvinio vieneto išsaugojime ir tobulėjime. Tai yra būtent Gamtos, evoliucijos-devoliucijos, organinio ***gyvenimo dėsnių suvokimas ir loginis taikymas žmonių rasei-tautinei bendruomenei***.

Būtent nacionalsocialistinės pasaulėžiūros doktrina remiasi rasiniu determinizmu. Iš rasinio-nacionalinio determinizmo plaukia savaiminiai teiginiai ir nuostatos, dėl kurių egalitarizmą propaguojanti sistema nacionalsocializmui klijuoja *nepelnytą* rasinės neapykantos etiketę. Tačiau prieš tiesioginį šio klausimo palietimą mes aptarsime keletą kitų esminių momentų.

Ketvirtajame „Šturmuotojo“ numeryje išėjusiame straipsnelyje „Rasė kaip tautiškumo pagrindas“ („Šturmuotojas“, No. 4, 2010-02, 29 psl.), aš paliečiau svarbius klausimus, kurių čia stengsiuos per daug neliesti, bet pagrindinėmis to rašto idėjomis remsis ir čia dėstoma medžiaga.

Ir tuo pat metu mes ne tik grįžtame į praeitį, bet mes susirišame su šviesia ateitimi.

Mes nekalbame vien tik būtuojų laiku – ne paprasčiausiai apie kažkokią didžią asmenybę, kuri kadaise gyveno ir dabar yra mirusi ir pranykusi, o apie kažką, kas dabar *gyvena* šią pačią akimirką ir yra nemirtingas, amžinas.

Ir kadangi Jis yra nemirtingas ir kadangi Jis mums buvo atsiųstas Aukštesnės Galios ir kadangi Jo Tikslas sudaro prasmę ir reikšmę už visos visatos, Jo karalystė – Jo *Reichas* ateis netgi kaip Jo valia bus įvykdyta.

BŪKIME NUSIPELNĘ

Šiuo metu, mums pradėdant naujus nacionalsocialistinius metus, mūsų Judėjimas susiduria su kiekviena įsivaizduojama kliūtimi, problemomis, atrodančiomis neįveikiamomis ir su beviltiškomis perspektyvomis.

Panaudojus istorinį analogą, mes esame ankstyvieji krikščionys per antrąjį amžių po Kristaus – lemiamą akimirką, kai jų tikėjimas buvo tikrinamas ir buvo sprendžiamas revoliucinio, naujo judėjimo likimas.

Per šią laiką jie turėjo susidurti su kiekvienu pavojumi, kiekvienu persekiojimu ir padaryti viską, ko reikia, kad nugalėti. Klausimas yra: *Ar mes turime tokią pačią valią? Ar mes galime sau leisti daryti bet ką mažiau?*

Per 88 – erius metus mūsų Tikėjimas bus panašiai išmėginamas, mums dedant pagrindą geresniam pasauliui ir šlovingai Naujai Tvarkai, kuri ateina.

Taigi, mums dabar reikia iš naujo save pašvęsti ir padvigubinti savo pastangas, visada prisimenant to, kas yra pavojuje ypatingą reikšmę ir tai, už ką mes kovojame.

Mums įžengiant į naujus metus ir šią turint galvoje, pagilinkime savo tikėjimą, sustiprinkime savo pasiryžimą, sintensyvinkime savo pastangas, kad mes būtumėme verti Jo pašaukimo, verti to geresnio pasaulio, kuris dar ateis.

*

1. Pastaba: čia omeny turima senovės indoarijų Mahabharato dalis, Bagavadgyta.

2. Pastaba: čia omeny turima Adolfo Hitlerio knyga „Mano Kova“.

Taigi: **Nacionalsocializmas su „rasine neapykanta“ ne tik neturi nieko bendro, jis yra jo priešingybė.** Mes gyvename pasaulyje, kurio raida, atsižvelgiant į tolimos mūsų Nacijos ateities perspektyvas, paklūsta Gamtos dėsniams, o ne dirbtinoms žmogaus sudarytoms „socialinėms konstrukcijoms“, kurių ***pagrindas randasi ne dėsnyje, o išmįsle.*** Vien šito *fakto* suvokimas egalitarizmo ir kosmopolitizmo *beprotybę* teoretinėje plotmėje sudaužo į šipulius. Žinoma, tai kas prieštarauja dėsniams ir dūžta net teoretinėje plotmėje, negali būti realiai įgyvendinta ir yra praktinė nesamonė. Tokiais dalykais dera laikyti demokratiją, komunizmą, kapitalizmą ir kitokius „modernios“ visuomenės priimtus žydiškus išsigalvojimus. Kai tautos pabus, bus sutriuškintas ir šios sistemos kūnas – nuodingas demokratizmo ir degeneracijos gyvas lavonas.

Iš pateiktos medžiagos kyla išvada, kad Nacija negali remtis materialiniu-ekonominiu determinizmu ir nebūti veikiamą ir galiausiai ***užvaldoma*** degeneratyvių jėgų ir tendencijų. Rasinis-nacionalinis determinizmas, Gamtos dėsnių taikymas sveikai žmonių visuomenei (nes žmogus – gamtos dalis) sudaro vieną iš esminių nacionalsocialistinės pasaulėžiūros dalių – **rasinį idealizmą**. Rasinio idealizmo žmogus jaučia organišką ir Dievišką ryšį su savo Nacija, rase ir Tėvyne. Rasinės neapykantos žmogus yra materialistiškas žmogus, kurio priešiškumas kitoms rasinėms grupėms neturi nieko bendro su savos rasės gynimu: tai iš tiesų yra žydiškai pagiežingas pavydas ir pyktis. Rasinis idealistas suvokia savo pareigą, esant reikalui, tiek užmušti priešą, tiek ir žūti nuo priešo, jeigu tai reikalinga Nacijai, rasei ir šių objektų išlikimui bei žengimui į priekį. Tuo tarpu, jo rasei, ar Tautai ir Nacijai iškilus pavojui, „rasinis nekętėjas“ dažniausiai elgsis kaip bailys. Tas, kuris negali pripažinti, kad turi pareigą gyventi ir, reikalui esant, mirti už ką nors aukštesnio už save ir savo egoizmą paaukoti ir būti pasirengęs tai padaryti, iš tiesų nėra gyvas. Gamtos dėsniai, Nacija, rasė ir teisingumas yra būtent tai, kas yra virš bet kokio individinio egoizmo. Remiantis rasinio idealizmo koncepcija, kai Lietuva ir Europa bus išvaduotos iš svetimo jungo, bus organiškai siekiama Naujojo žmogaus, visų pirma, kaip ***dvasinio idealo, kaip dvasinės revoliucijos tikslo.***

Kai žmogus kovą už Lietuvių Nacijos ir ariškosios žmonijos išlikimą ir šlovingą ateitį laiko „rasine neapykanta“, jis yra ne tik ne teisus. Tokie žmonės, o kol kas, deja, tokių yra daug, ***yra judokratinės sistemos indoktrinacijos, kosmopolitinio materializmo ir mankurtizacijos aukos.***

Kaip mokė Julijus Štreicheris: „**Tas, kuris žino teisybę, bet nedrįsta jos pasakyti, yra niekingas bailys.**“ Tautietai! Nebūk bailys, skleisk tiesą, skelbk Nacijos ir rasės atgimimą!

LIETUVA, PABUSK!

„Hitleris mums iškrėtė pokštą. Jis tarp mūsų bus tol, kol mes gyvensim.“

JO NEMIRTINGA CHARIZMA

Palankesniu būdu, po savo apsilankymo Berghofe ir Kelšteine (taip vadinamame „Erelio lize“) Berchtesgadene 1945 – aisiais Džonas F. Kenedis rašė savo dienoraštyje:

„Aplankęs šias dvi vietas, gali lengvai suprasti kaip per keletą metų Hitleris išeis iš neapykantos, kuri dabar jį supa kaip viena iš reikšmingiausių kada nors gyvenusių figūrų. Jis savyje turėjo tai, iš ko daromos legendos.“

Visa tai sutinka su tuo, ką kadaise pareiškė Nyčė:

„*Visi didūs dalykai turi pirma dėti siaubingas ir baisias kaikes tam, kad palikti savo žymę žmonijos širdyse.*“ („*Anapus gėrio ir blogio*“, *Pratarmė*)

Objektyviai ko nors realybė gali būti parodyta savo poveikiu, daromu kitiems obejektams.

Ir gyvuojantis Adolfo Hitlerio būvimas tikrai gali būti pademonstruotas jo pastebimo, išmatuojamo, besitęsiančio poveikio, tiek draugams, tiek priešams.

Bet pilnai įvertinti faktą, kad Adolfas Hitleris gyvena, kad Jis iš tiesų yra gyvas – reikia iš tikrųjų asmeniškai ir subjektyviai patirti Jo būvimą.

Čia veikiantis žodis yra **PATYRIMAS**. Tu turi ne tik žinoti, kad Jis gyvena; tu turi *patirti* jo gyvą būvimą savo širdyje ir kiekviename savo sąmonės ir būties pluošte.

Tu turi sutikti Adolfą Hitlerį vidinio patyrimo lygmenyje. Jis turi tapti pačios tavo sielos struktūros dalimi. Kitaip tariant, Jis turi į tavo širdį ir gyvenimą įeiti kaip tavo Vadas ir Vedlys – kaip tavo Fiureris!

TU TURI JO NORĖTI!

Jūs visi matėte mūsų lipduką „Vėl gimęs“. Taip, apie ką mes ten kalbame, yra gimimo iš naujo patyrimas – iš tiesų – gimimo dukart pagal mūsų senovės arijų protėvių tradiciją.

„*Negatyvioji ir pozityvioji krikščionybė nuo seno buvo susietos konflikto, kuris dabar dar aršiau tęsiasi. negatyvioji akcentuoja etruskiškąją - levantietiškąją tradiciją, jos abstrakščias dogmas ir supuvusius senus prietarus, tuo tarpu pozityvioji sąmoningai kviečia šiaurietiškąjį kraują pabusti*“.

Alfredas Rozenbergas pirmajame knygos skyriuje tyrė pasaulio istoriją nuo seniausių laikų iki naujųjų laikų. Ten jis paaiškino senovės Indijos arijų kasteizmo genialumą: tai buvo santvarka, sukurta tam, kad atskirti aukštesnę rasę nuo žemesnės ir užtikrinti, kad jos nesimaišytų. Nemažai dėmesio genialusis mastytojas skyrė ir šiaurinės arijų protėvynės klausimui, taip pat aptrardamas ir senąją Atlantidą. Jis, remdamasis faktine medžiaga, paaiškino, kad palikę šiaurinę protėvynę, persų vadinta „*Arjana Vedža*“, arijai sukūrė Indijos, Persijos bei kitas kultūras. Taip sukurtos artimųjų rytų kultūros, kuriose vėliau įsigalėjo priešakinės Azijos rasės įtaka, kuri suteršė ir orientalizavo kadaise didingą arijų kultūrą. Tuo tarpu, Atlantidoje gyvenę šiaurietiškosios rasės atstovai pasiekė Egiptą, kuriame sukūrė senąją Egipto kultūrą. Galima pastebėti, kad istorijoje dažnai pasireiškėdavo ariškų tautų rasinis instinktas, kuris jas saugodavo nuo susimaišymo su žemesnėmis rasėmis. Tai ir davė pradžią ne vienai aristokratinei kultūrai, kurios valdantieji aristokratai buvo gryniausio tautoje esantys šiaurietiškosios rasės atstovai. Vadinas, dvi šiaurietiškosios rasės migracijos kryptys sukūrė pirmąsias mums žinomas Europos bei Azijos kultūras: viena iš šiaurės, kita iš vakarų. Šios migracinės bangos pasiekė net ir tolimiausius pasaulio kampelius. Tačiau apie daugelį mums dabar žinomų rasinės istorijos faktų Rozenbergo laikais nebuvo žinoma, tačiau tai nė kiek nesumažina jo didžiojo veikalo vertės. Graikijos helėnų civilizaciją Rozenbergas laikė didžiu šiaurietiškosios rasės genijaus kūrinium, kuris, vėlesniu laiku, kaip įrodė Čemberlenas, linko į Aziją. Taip Graikija buvo suteršta priešakinės Azijos rasinio tipo įtakos, kuris, kadaise didžiojoje helėnų žemėje, pasėjo Rasinio Chaoso daigus. Graikija buvo regeneruota šiaurietiškosios rasės įtakos iš šiaurinių kraštų, tai yra, iš Makedonijos ir t. t. Aptartas Romos iškilimas, jos nuosmūkis bei daugelis kitų istorijos momentų. Tuo Alfredas Rozenbergas paaiškino rasologijos ir rasių klausimo svarbą pasaulio istorijoje. Šiaurietiškajai rasei susimaišius su žemesnėmis, o, tuoliau, europietiškosios rasės susimaišius su spalvotosiomis, prasideda Rasinis Chaosas, vedantis prie neišvengiamo civilizacijos degeneravimo ir žlugimo. Vietose, kuriose vykdavo rasinė regeneracija ir atsikurdavo šiaurietiškoji rasė savo skaičiumi, prasidėdavo civilizacijos atgimimas, arba migracijos bangos, regeneravusios kraštus, kuriuos pasiekė. Įsisavinus Alfredo Rozenbergo pateiktą ir išgildintą medžiagą nesunku suvokti, kad ariškoji rasė yra vienintelė iš tiesų kultūrą kurianti rasė, o jos branduolys ir vertingiausioji dalis - šiaurietiškoji rasė. Įtin įtakingų veikalų rasių klausimu autorius - Hansas Frydrichas Karlas Giunteris, nusakęs penkis pagrindinius skirtingus europietiškujų rasių tipus (europietiškosios rasės pagal Hansą Frydrichą Karlą Giunterį: šiaurietiškoji, vakarų (viduržemio), dinariškoji, rytų (alpinė), rytų baltijo) . Rasių mokslo atrastais ir įtvirtintais faktais remiasi ir genialusis Alfredo Rozenbergo veikalas.

II. Antrasis tomas susideda iš keturių skyrių: Rasinė estetika, Valia ir instinktas, Asmenybė ir stilius, Estetinė valia. Čia, be rasinės (šiaurietiškosios) grožio koncepcijos yra itin sudėtingi Alfredo Rozenbergo pasakojimai apie meną, meno istoriją, kultūrą ir filosofiją. Parašyta geniali Šopenhauerio filosofijos kritika. Matyt, sudėtingiausia Rozenbergo veikalo dalis, tačiau pilna nepaprastos išvalgos ir nepalaužiamų teiginių. Rozenbergas paaiškino, kad jeigu Europai lemta atgimti, ji būtinai priims rasinį arijų grožio ir kitus idealus, tiek kultūroje, tiek dvasiniame bei kitokiame gyvenime: tai turi apimti visas gyvenimo sritis. Įrodytas „moderno“ iškrypėliškumas ir svetimumas tikrajai Europos kultūrai. Didis filosofas paaiškino Van Gogo bei kitų „modernistų“ psichologines bei estetines patologijas, jų totalinį išsigimimą ir tai, kaip jie veda Europos estetiką ir grožio sampratą degradacijos link. Alfredas Rozenbergas taip pat paaiškino, kaip išvelgti kultūrinius įvairių rasinių dvasių archetipus bei įtaką dailėje, muzikoje, kitose meno srityse. Šitokia metodika akivaizdžiai plėtoja Hiustono Stiuarto Čemberleno „*XIX Amžiaus Pagrindų*“ tematiką. Taip jis nušvietė kelią, vedantį Europos kultūrinio apsisvalymo link. Panašios idėjos apie archetipus plėtotos ir pirmajame pirmo tomo skyriuje. Meno sąsaja su rase yra aprašyta skyriuje „Rasinė estetika“. Modernizmas veda visą pasaulį link totalinio išsigimimo ir, galima tvirtai ir teisingai teigti, yra estetinė patologija. Vienas amerikiečių rašytojas, rašydamas įvadą angliškajam „Dvidešimtojo Amžiaus Mito“ leidimui taikliai nusakė Alfredo Rozenbergo filosofijos kartinį akmenį: „*Rasė yra Alfredo Rozenbergo filosofijos pradžia ir pabaiga*“. Norėčiau pabrėžti, kad tokia gili ir išvalgi filosofinė sistema neturi nei pradžios, nei pabaigos, ji esti beribė, netelpanti į vienos epochos rėmus, kadangi Nacionalsocializmo doktrina tiesiog susistemino daugiataūkstantmetę

GYVUOJANTI DOVANA

Redakcijos pastaba

Čia yra pateikiama amerikiečių nacionalsocialisto, ***Matt Koehl*** kalba, pasakyta 2001 – aisiais metais, Adolfo Hitlerio gimimo dienos proga.

GYVUOJANTI DOVANA

Draugai,

Šiandien mes esame susirinkę atšvęsti ypatingą gimtadienį. Mes buvome suvesti kartu vieno vardo, kuris įkvėpia kaip joks kitas.

Buvo pareikšta, kad nacionalsocializmas yra daugiau, negu paprasčiausia politika, kad jis peržiangia trumpalaikius šiandienos klausimus į kai ką gilesnio, iki mūsų pačių rasinės dvasios pagrindų. Tai išreiškia kolektyvinę šios dvasios valią ir tikriausia prasme gali būti vadinama *religija* – ne įprastąja prasme, bet vis tiek religija.

Kaip religija, yra du tikėjimo įstatai, kuriuos mes išpažįstame. Pirmasis buvo pasakytas Linkolno Rokvelio, kai jis paskelbė Adolfo Hitlerio Judėjimo prisikėlimą ir atkūrimą ir pavadino Vadą „apvaizdos dovana“.

Kitas mūsų įsitikinimas yra, kad „Hitleris gyvena“.

Ištirkime šiuos du įstatus – pirma, įsitikinimą, kad Adolfas Hitleris yra apvaizdos dovana. Linkolnas Rokvelis tai šitaip suformulavo Septintajame nacionalsocialistų principė:

„Mes tikime, kad Adolfas Hitleris buvo neperprantamos Apvaizdos dovana pasauliui, esančiam ant žydų-bolševikų katastrofos slenkščio ir, kad liepsnojanti šio didvyriško vyro dvasia gali mums suteikti stiprybę ir įkvėpimą pakilti iš persekiojimo ir neapykantos gelmių, pasauliui atnešti naują spindinčio idealizmo, realistiškos taikos, tarptautinės tvarkos ir socialinio teisingumo visiems žmonės gimimą.“

krikščionybės dogmos, kurias sukūrė Pauliumi pasivadinęs žydas Saulius iš Tarso, yra pamatas „gojų“ dvasios suteršimui ir nuskurdinimui: bandyta sunaikinti europietiškujų tautų religinę bei kultūrinę dvasią, ją pakeisti neaiškiomis Levanto mintimis ir sektomis. Paulius, nors yra laikomas vienu iš „bažnyčios tėvų“ iš tiesų buvo žydas, kurio tikslas buvo panaudoti krikščionių sektos judėjimą tam, kad sunaikinti Romos imperiją ir pavergti joje gyvenančius „gojus“. Pasidomėjus istorine, faktine medžiaga ir logiškai pamasčius, tai paneigti labai sunku, jei apskritai įmanoma... Tačiau savo veikale Alfredas Rozenbergas pareiškė, kad, jo manymu, Kristus buvo šiaurietiškosios rasės atstovas, o jo mokymą, esą, iškraipė Saulius iš Tarso. Čia galima pastebėti Hiustono Stiuarto Čemberleno idėjų įtaką, kadangi šis didis filosofas irgi buvo tokios nuomonės apie Kristų, kaip ir Rozenbergas. Abu šie mastytojai buvo įsitikinę neva ariška Kristaus kilme, tačiau tai tikrai nėra aišku, net nėra visiškai aišku, ar Kristus iš tiesų egzistavo. Tačiau, mano manymu, šio knygos skyriaus esmė yra nenuginčijama tiesa, kad Europai kultūrą davė ne krikščionybė, o Europa ir ypač germaniškiosios kultūros tautos jai (krikščionybei) davė kultūrą ir teigiamus bruožus. Tegaliu teigti, kad tikroji Europos kultūra yra aukščiausias iki šiol sukurtas šiaurietiškosios arijų rasės kūrinys.

Šeštasis skyrius „Nauja valstybės sistema“ analizuoja Valstybės santvarką bei rasines pasaulio problemas. Gana detaliai aptarta to meto pasaulinė geopolitika, pateiktos idėjos kaip rasiškai ir socialiai sutvarkyti JAV, Vokietiją. Teigiama, kad Šiaurės Amerika turi būti įtvirtinta kaip erdvė šiaurietiškosios rasės anglosaksų kultūrai kurtis, tuo tarpu Europa privalo apsisaugoti nuo spalvotųjų rasių invazijos, kaip bausis šio reiškinio pavyzdys buvo pateikta Prancūzija. Kalbama ir apie tolimųjų rytų šalis, bolševizmo kylimą Kinijoje. Alfredas Rozenbergas taikliai apsakė to meto Europos politinę situaciją, taip pat ją išnagrinėdamas ir rasių klausimo atžvilgiu. Jis teigė, kad didžiausias pavojus baltajai Europai - besidauginantys negrai Prancūzijoje. Iš tiesų baisu, kad negridizacijos likimas ištiko jau toli gražu nebe tik Prancūziją, o praktiškai visą Europos žemyną, situacija nepalyginamai bjauresnė, negu Rozenbergo laikais. Rozenbergas aiškino, kad JAV esant rasinei Valstybei, ji uždraustų spalvotųjų imigraciją ir įtvirtintų šiaurietiškosios rasės pozicijas Kalifornijoje, iš jos iškeldintų mongoloidus, o, tuo tarpu, Filipinus (tai tuomet buvo JAV kolinijinė valda) perduotų Japonijai, taip užtikrindama ne tik gerus santykius su ja, bet ir suteikdama vietą, kurioje galėtų gyventi iš Kalifornijos iškeldinti japonai. Taip, Rozenbergo manymu, tuo metu buvo galima įveikti Rasinį Chaosą Šiaurės Amerikoje. Jis Kaliforniją apibūdino kaip: „*būsimą gyvybinę erdvę šiaurietiškosios rasės kultūrai gyvuoti*“. Apibendrinant, galima teigti, kad šiame skyriuje Alfredas Rozenbergas teoriškai paaiškino Naujosios Europos socialinės, kultūrinės bei rasinės Tvarkos sukūrimą.

Septintasis skyrius, apibendrina knygos turinį ir genialiuosius Alfredo Rozenbergo teiginius. Knygos atomazga nusako kelią vokiečių ir kitoms Europos tautoms atgimti, atkuriant geležinę rasinę-nacionalinę tvarką savo tėvynėse. Rozenbergas teigė, kad ateities „Mitas" yra „*amžinai įkūnytas Juodojoje Svastikoje*“. Prieš padarant išvadas apie šį didį Nacionalsocializmo ideologijos filosofo šedevrą, norėčiau pateikti ištrauką iš šio knygos skyriaus:

„Jei Osvaldas Špengleris norėjo kurti formų istoriją (morfologiją) kaip išskirtinius kultūrinius ciklus, kylančius iš abstraktaus dangaus, kaip pirminius faktus, tai Otmanas Španas yra modernusis viduramžiškosios scholastikos kalbėtojas. Mes nustatome šitokią organinės klasifikacijos prioritetų eilės tvarką: (1) Rasinė dvasia; (2) Tautiškumas; (3) Asmenybė; (4) Kultūrinis ciklas. Rasinė dvasia yra neliečiama. tačiau jai atstovauja ir ją vainikuoja su krauju surištas tautiškumas. Simboliškai ji yra koncentruota didžioje asmenybėse, kurios dirbo kūrybinį darbą tam, kad sukurti kultūrinį ciklą, kuris, tuo pačiu, yra nešamas rasės ir rasinės dvasios. Šis visuotumas nėra tik dvasia. Tai yra dvasia ir valia. taip tai yra gyvenimo visuma. tautos tąsa yra natūraliai parvedama į savo kraujo dvasios pagrindą, ne į nebūtiną kultūrinį ciklą, arba bekraują žmonijos kombinaciją. Mes negalime pamatyti, kaip turtinga tautiška kultūra galėtų pasireikšti beveidėje, bedvasėje valstybėje, ar kultūroje. Natūralioji mūsų laikų filosofija yra pasitraukusi nuo "racionaliųjų" sistemų tironijos. Ji yra atbaidyta nuo grynai schematiško dvasinio kevalo. kadaise buvo tikima, kad racionalizmas mus veda link kažkokios absoliučios visumos. Španas kalbėjo prieš tradicinę graikišką išmintį, kuri teigė, kad Dievas yra visų daiktų etalonas ir, kad tikra religija yra randama tik katalikų bažnyčioje. Jis manė, kad jokia kita tiesa neegzistuoja. Ši pažiūra buvo demaskuota, kad ji laikosi teginio, kad kunigas yra visų dalykų etalonas. Priešiška visam tam yra naujai gimusi mūsų laikų pasaulėžiūra, kuri teigia: RASIŠKAI SURIŠTA DVASIA YRA VISŲ MŪSŲ IDEALŲ,

Taip vadinamai „dienai prieš rasinę bei etninę diskriminaciją“ paminėti, jos išvakarėse sistema ir jos pakalikai surengė „diskusiją“, kurią pigiai pavadino „žmogaus teisės Lietuvoje“. Kaip žinome, vedantysis šio renginio asmuo buvo žydas, „europarlamentaras“ (tiksliau, okupacinės struktūros narys) Leonidas Dosnskis, gerai žinomas už „tolerancijos“, multikultūrizmo bei pederastijos propagandą, kaip ir „bendramintė“ iškrypėlių ir parazitų gynėja Pavilionienė.

Tolerastijos šaukliai mano, kad Lietuviai „negerbia žmogaus teisių“. Prieš pasisakant šiuo klausimu, aš neslėpsiu – masoniškąją „žmogaus teisių deklaraciją“ aš laikau liberaliniu išmatų valymo popieriumi. Tačiau „demokratai“ neva vadovaujasi šiuo „pažangiu“ dokumentu, Tačiau kažkodėl jie taiko dvigubus standartus: kai pederastų maršai ir išpuoliai – tada „teisės“, o kai nacionalistai nori keisti Valstybės santvarką, vaduoti Tautą iš žydų sukurtos demokratijos, tada tai – „grėsmė demokratijai“. Iš dalies galima teigti, kad taip, tai ir yra grėsmė jų „demokratijai“. Bet jie, jeigu iš tiesų remtųsi savo neva mylima žmogaus teisių deklaracija, pripažintų, kad jeigu Tautai jų „demokratija“ atsibos, - ji turės pilną ir absoliutinę teisę ją nusimesti sau nuo pečių ir įdėti į istorijos šiukšlyną (kur jai, mielieji skaitytojai, ir vieta).

Tačiau liberalizmo duodamos „teisės“ yra taikomis tik su dvigubais standartais. Jos duodamos iškrypėliams, pederastams, pedofilams, žydams, čigonams, spalvotiesiems (kada tai naudinga parazitų klanams), bet jeigu esi „homofobas“, „ksenofobas“, „nacis“, ar kas nors panašaus – esi „pabaisa“.

Aš teigiu, kad *žmogaus teisės čia egzistuoja tiems, kuriems jų davimas yra patogus valdančiai sistemai – judokratijai*. Mielai demokratai, jeigu jūs taip „gerbiate“ savo sugalvotas žmogaus teises, prašyčiau jas taikyti visiems, o ne tik savo pakalikams ir „išrinktųjų“ tautai.

Žinoma, išsigimėliai kaip Vladimiras Simonko, Leonidas Donskis ir Co kledės apie „demokratinės visuomenės reikalingumą“. Pripažinsiu: *tamstos išplovėte žmonėms smegenis per ilgą prievartos, teroro ir melo laikorpi*, tad tam pasipriešinimo daug ir nėra, bet... Jeigu žmonės paimtų ir pasakytų: *mums nereikia demokratijos, imigrantų, žydų, sektantų, ar pederastų! – tada jie jau būtų nebe piliečiai, o „visuomenei pavojingi radikalai“*. Iš tiesų jie pavojingi toli gražu ne visuomenei, o tokiems parazitams kaip jūs patys, „tolerencijos“ ir žydizmo šaukliai.

Išsigimėlių gynimo konferencija mums rodo, kad Lietuvoje laisvai siautėja žydijos remiama kosmopolitų ir pederastų klika, kuri nori įvykdyti Lietuvių Tautos genocidą ir čia esančius Lietuvius paversti pederastais ir ištvirtėliais (juos pakeičiant į negrus bei azijatus, kurių gabenimas „pasaulio savininkų“ yra numatytas).

Lietuvi! Atvirai spjauk į šitų išsigimėlių ir pederastų snukį! Parodyk jiems, kad esi prieš Lietuvos pavertimą „demokratine“ pederastų, žydofilų ir narkomanų irštva! Stok į kovą prieš pederastiją!

MIRTIS IŠSIGIMĖLIAMS!

Theodor Fritsch

IŠTRAUKA IŠ „VADOVĖLIO ŽYDŲ KLAUSIMU“

Redakcijos žodis

Čia pateikiame mažą dalį genialaus vokiečių mokslininko bei mastytojo, Teodoro Fričo veikalo žydų klausimu, ištrauką. Šio vyro intelektualinis darbas padėjo skleisti tiesą ir sąmoningiausiai vokiečių tautos daliai įdiegti teisingas gilaus mokslinio antisemitizmo idėjas. Tikimės, kad ši medžiaga bent truputį padės toliau gilinti žinias žydų klausimo atžvilgiu.

KAPITALIZMAS

Antrasis aukščiausias pilietinės visuomenės pradžios taškas – turtas – prisidėjo prie politinio judaizmo, kartu su gojų lygybės valstybėje, idėjos, iškilimu. Piniginė kapitalizmo vertė pašalino senąsias žmogiškosios tvarkos vertybės ir visus priėmė su ištiestomis rankomis gyventi kartu „ekonomijose“, žinoma, visus, kurie turi turto. Ši nauja vertybių tvarka buvo primesta senajai vokiečių bendruomenei prieš jos valią, bet buvo esminga kapitalizmo išsivystymui.

Žydai savo pačia natūra buvo daugiau negu tinkami kapitalizmui ir jo metodams. Judaizmas, kartu su kitomis istorinėmis jėgomis, prisidėjo prie kapitalizmo, kaip istorinės realybės, susiformavimo (žr. Vernerio Sombarto: „Žydai ir ekonominis gyvenimas“, Leipcigas, 1911). „Priešingai, negu senoji vidurinioji klasė, žydas reprezentuoja fundamentaliai individualistinę ekonomikos koncepciją.“ (Sombartas) Jo plati ekspansija, jo keistumas, jo pusinė pilietybė tarp vietinių tautų, joturtas, jo racionalistinė religija, ji intelektualistinė rasė jį padarė daug tinkamesniu kapitalistiniams uždaviniams, negu žmonės iš kitų tautų.

Kur karališka malonė neatidarydavo vartų, ten juos 19 – amė amžiuje atverdavo pinigai. Drąsusis Bremeris Smidtas 1820 – ujų rugpjūčio 20 – ają iš Frankfurto rašė: „Iki praeitų metų pabaigos, buvo netgi prieš visą moralę ir mandagumą leisti žydui įeiti į taip vadinamą gerą visuomenę. Joks bankininkas Frankfurte nekviisdavo žydo su savimi valgyti ir federaliniai ministrai priėmė šį paprotį tiek, kad jie irgi to nedarydavo. Man grįžus čia, aš savo

Šturmuotojas Juozas

LIETUVA LIETUVIAMS!

Demokratai su savo Lietuvos įkišimu į Europos Sąjungą, JTO ir kitokias masonijos kontroliuojamas organizacijas Lietuvių Tautą nukreipė į neišvengiamą susinaikinimą vedančią kryptį. Visos sistemos sukurtos partijos: nuo pigių populistinių eksperimentų (Paksas, Uspaskich ir kitokie panašaus „plauko“ veikėjai), iki „tradicinių“ partijų (ekskomunistinių konservatorių ir socdemų), pasisako už „demokratiją“, kosmopolitizmą, „toleranciją“ ir, vienaip ar kitaip, visos veda Lietuvių Nacijai mirtiną politiką. Visi šitie išsigimėliai gina žydiją ir sionizmą, visi šitie vagys tyčiojasi iš Lietuvių Tautos, išvagia atlyginimus ir pensijas iš **LIETUVIŲ TAUTOS**. Jie mums sakys, kad „reikalingas stabilumas“. Norėčiau paklausti ***kam reikalingas tas „stabilumas“, tas letargas, kai yra vykdoma Lietuvių Tautai mirtina politika? Kam yra naudingas tylėjimas ir politinis padlaižiavimas? Atsakymas į tai yra: jis reikalingas žydijos kėslams ir naudingai „demokratijai“ ir visiškam Tautos dvasiniam letargui įtvirtinti. Juk kai yra „stabilumas“, tada esama sistema gali įsitvirtinti. Jeigu ši sistema būtų naudinga Nacijai ir jos rasiniam išlikimui, tada, žinoma, aš irgi sakytčiau: „mums reikia stabilumo“. Tačiau dabar Lietuvių Tautai reikia toli gražu ne „stabilumo“ ir letarginės komos būsenos: jai, kaip ir visai baltajai rasei išlikti yra reikalinga fanatiška kova, pagrįsta tikrojo nacionalizmo idėjomis, kad išsivaduoti iš vietinių parazitų – oligarchų ir nusimesti žydijos jungą.***

Žinoma, kol Tautos masės manys, kad reikia toliau žaisti „demokratijos“ žaidimą ir toliau jį žais, tol džiūgaus tiek vietiniai ir internacionaliniai oligarchai, tol džiūgaus pederastai ir pasaulinio sionizmo bei masonijos mafija. Mums yra sakoma, kad mums reikia „multikultūrinės“ ir „tolerantiškos“ visuomenės. Ką tai reiškia? Pasakysiu tiesiai šviesiai: tai reiškia, kad Lietuvis Lietuvoje yra išmatos vietoje, kol bet koks žydpalaikis, pederastas, negras, ar kitoks išgama, ar atėjūnas, yra „teisių reikalaujančios mažumos“ narys. Kokios dar teisės? Kieno protėviai gynė šią šventą žemę? Afrikos zulūsų gentys, ar Lietuvių didvyriai? Lietuvių karžygiai ar supuvę rabiniūkščiai? Sveiko proto žmogui bus aišku, kad Lietuvių Tauta yra vienintelė ir tikroji šios šventos žemės savininkė ir, kad šioje žemėje rasiniams svetimkūniams vietos nebuvo, nėra ir ***nebus***. Jeigu mūsų protėviai būtų buvę „tolerantiški“ atėjūnams bei parazitams, tada čia jau seniai būtų buvusi Mongolija, arba išsigimėliai „litvakai“ būtų visiškai suėdę Lietuvą ir ją galutinai sužydinę. Tačiau, kaip žinome, Lietuvių Tauta patyrė tikrą nacionalistinį pakilimą ir ***save šlovingai išvalė nuo parazitinio žydiškojo nuodo***. Deja, istorija susiklostė, kad Naujoji Lietuva neatėjo, vietoje to mus pasitiko ilga žydo-bolševikinę TSRS okupacija, o po to 20 metų žydiškos demokratijos – plutokratijos. Šitie du dešimtmečiai ypač skauždiai atsiliepė ir toliau atsiliepia mūsų Tautai, jaunimas ir Tauta yra suteršta žydizmo ir

tendencijos skyrėsi. Liberalizmo civilinis, ne-herojiškas, komerciškas, „privatus“, savanaudiškas požiūris buvo žydiškosios rasės ir jos specifijos atitikmuo. Kas besutinka liberalizmą, sutinka žydus. Kas sutinka žydus, sutinka liberalizmą. Nėra joks sutapimas, kad liberalioji pasaulio tvarka priėmė Vokietijos žydus po 1933 – iųjų! Žydai buvo liberalizmo Vokietijoje avangardas.

Liberalizmas, kaip požiūris ir jausmas, išgaugo „gudriuose“ salonuose ir daug uždirbančiuose 18 – ojo amžiaus bankų namuose ir fabrikuose, Mendelsono, Itzigo ir Rotšildo pasaulyje. Jis buvo parodytas kaip platus „progresyvus“ 19 – ojo amžiaus masės jausmas, bet iš pradžių neturėjo jokios solidžios organizacijos. 1848 – aisiais Šv. Pauliaus Bažnyčia tapo liberalizmu, pirmą kartą aktyviu, kaip politinis judėjimas. „Liberalai, ekonominiais interesais ir ypač bendruoju piliečio išlaisvinimo principu, susieti su žydais.“ (Schay), dirbo už judaizmą prieš susirinkimą Šv. Pauliaus Bažnyčioje. Reino apygardos tarybos – įtakojamos jų – 1843 – aisiais privertė Prūsijos karalių padaryti pirmą žingsnį link žydų emancipavimo. Frankfurto Nacionalinėje Asamblėjoje sėdėjo keturi žydai: prezidentas, Eduardas Martinas Samsonas, viceprezidentas, Gabrieliūs Ryseris, liberalinėje dešinėje, Liudvikas Simonas iš Tryro ir Moricas Hartmanas iš Bohemijos, radikalioje kairėje. Eduardas Samsonas sušaukė 1849 – ūjų Nacionalinės Asamblėjos delegaciją, kuri Prūsijos karaliui Frydrichui, vokiečių buržuazijos vardu, siūlė Vokietijos Imperijos karūną. Vienas iš trijų žydų Prūsijos Nacionalinėje Asamblėjoje 1848 – aisiais, buvo Jonas Jakobis, žydo verslininko iš Kionigsbergo, kuris vėliau kovojo su Robertu Blumu Vienoje, sūnus. Tarp 1848 – ūjų maištininkų kovojo žydai, taip pat kaip tarp Prancūzijos revoliucijos herojų barikadų. Kovoje už įvairius vokiečių miestus žydai dažniausiai būdavo liberalų pusėje ir vadovaujančiose Nacionalinės Asamblėjos pozicijose. Esminė revoliucinių sukrėtimų Frankfurte dalis buvo netgi vien tik apie žydš klausimą: „Šiandien žydas be liberalinės valstybės yra nesuvokiamas“, Prince (35 psl.). Žydas buvo visose buržuazinės visuomenės partijose. 1860 – aisiais, kai Vokietijos liberalizmas, nepaisant savo ideologinės vienybės, taktiniais klausimais buvo susikilęs į solidžias ir organizuotas partijas, žydai išliko vadovai dvejomis pagrindinėmis kryptimis: Progresas ir Nacionaliniai liberalai. „Žydų enciklopedija“ išdidžiai sako: „Abiejuose stovyklose žydai buvo vedančioje pozicijoje.“ (Tomas N, 1051 psl.). Ir taip išliko iki Liberaliųjų partijų pašalinimo 1933 – aisiais. Žinoma, turėtų būti pažymėta, kad žydai ne visada atvirai veikia kaip liberaliųjų grupių atstovai, bet dažnai veikia su mažesne publika, bet nei kiek ne mažiau įtakingu vaidmeniu, kaip donoriai, ar komiteto nariai. Nėra nuostabu, kad žydų rinkėjai balsuoja už Liberalus, Nacionalinius liberalus, ar demokratų.

Nacionaliniai liberalai jau pradžioje buvo po žydiška vadovybe. 1880 – aisiais jų pirmieji vyrai buvo buvęs Frankfurto Asamblėjos prezidentas, Samsonas ir Liudvikas Bambergas iš Meinco, kuris 1870 – ūjų kare tarnavo kaip tarpininkas tarp Bismarko ir liberaliosios spaudos. 1848 – aisiais jis stovėjo kariajame liberalų sparne ir dalyvavo Pfalco sukilime. Jis daugiau nebegalėjo remti Bismarko paramą Nacionaliniam liberalizmui ir partiją paliko 1880 – aisiais. Jis 1884 – aisiais prisijungė prie Laisvųjų liberalų. Jis ypač dirbo prie Antrojo Reicho finansinės legislatūros, bet niekada nepamiršo, kad yra žydas, kaip yra aišku iš jo aršios kovos prieš Heinricho fon Tryčkės antijudaizmą.

Ir kokia buvo tikroji Hitlerio darbo vertė? Viena iš rimčiausių jo gerbėjų Indijoje, Savitri Devi, davė mums poetišką atsakymą į šį klausimą:

„Savo esmėje, nacionalsocialistinė idėja viršija ne tik Vokietiją ir mūsų laikus, o arijų rasę ir pačią žmoniją bet kurioje epochoje. Tai galūtinai išreiškia paslaptį ir neklystančią išmintį, kuria gyvena ir kuria Gamta: senojo miško, vandenyno gelmių ir ratų tamsiuosiuose kosmoso laukuose, beasmenę išmintį... Ir tai yra Adolfo Hitlerio šlovė, kad jis ne tik mus sugražino į tą dievišką išmintį – užbaigdamas žmogaus beprotišką „intelektą“ pamišimą, jo vaikišką tikėjimą „progresu“ ir jo kriminalinį siekį pavergti Gamtą – bet kad jis ją padarė pagrindu praktiškos regeneracijos politikos pasauliniu mastu, būtent dabar, mūsų perpildytame, pernelyg civilizuotame, per daug techniškame psaulyje, pačioje tamsiojo amžiaus pabaigoje.“ (Savitri Devi, The Lightning and the Sun (National Socialist World, No. 1, p 61)).

Proziškiau pasakius, Adolfo Hitlerio darbas, priešingai negu jo amžininkų, buvo viš politikos, virš ekonomikos, virš nacionalizmo. Jis mobilizavo galingą, šiuolaikišką valstybę ir ją pastatė tarnauti mūsų rasei tam, kad mūsų rasė taptų pasirengusi tarnauti kaip Gyvybinės Jėgos pasiuntinys.

Ižvalgūs ir idealistiški jauni žmonės iš kiekvienos tautos Europoje – ir iš daugelio tautų už Europos taip pat – pripažino šito reikšmę ir atėjo jam tarnauti ir kovoti už jo tikslą, netgi patiriant savo siaurapročių bendrapiliečių nesupratimą, cenzūrą ir priešišumą. Niekada ankščiau nebuvo elitinių karinių pajėgų, kurie prilygtų SS, kuris, prieš pasibaigiant Antrajam Pasauliniam karui turėjo daugiau ne vokiečių, negu vokiečių savo gretose.

Karas, žinoma, yra jo priešų skaitomas kaip Hitlerio didžioji nesėkmė, netgi kaip įrodymas, kad jis nebuvo didis. Jis negalėjo gintis amžinai prieš beveik viso pasaulio valdžias, susivienijusias totaliniame kare jį nuversti ir sunaikinti tai, ką jis sukūrė, tam kad jie ir interesai, kuriems jie dirbo, galėtų sugrįžti į įprastinę veiklą. Netgi taip, jis suteikė žymiai geresnį savęs įvertinimą, negu bet kuris iš jo priešų. Ir kas ateity turės reikšmę, nustatant Adolfo Hitlerio reikšmingumą, yra ne, ar jis laimėjo, ar pralaimėjo karą, bet ar jis, ar jo priešai buvo tos Gyvybinės Jėgos pusėje, ar tai būtų jis, ar jie, kas kovojo už tiesą ir žmonijos pažangą. Mums šiandien tereikia apsižvalgyti aplinkui, kad žinotumėme, kad tai ***nebuvo*** jie.

Pirmaisiais po Didžiojo karo metais Lietuva akiai sekė demokratiniais, iš kitur atpūstais, vėjais, manydama, kad tai yra vienintelis teisingas kelias jos tvarkai ir pažangai patriktinti. Ir kadangi lietuviai nemėgsta kompromisų ir sustojimų pusiaukelyje, tai jie pirmaisiais nepriklausomybės metais sukūrė patį demokratiškiausį režimą visame pasaulyje. Apie tai, kad kraštutinis demokratinis valdymas kraštui, visiškai neturinčiam politinio patyrimo, negali būti naudingas, kad demokratinė doktrina yra mums visiškai svetima, kad ji nesiderina nei su lietuvių tautos dvasia nei jos praeitimi, niekas anais laikais nė galvoti negalvojo.

Atkuriant valstybę, vadovams prieš akis stovėjo du svarbiausi uždaviniai: konsoliduoti jaunos valstybės pagrindus ir užgydyti lietuvių tautai karo padarytas dvasines ir medžiagines žaizdas. Šiems uždaviniams spręsti turėjo būti pavartota visa tautos energija, turėjo būti organizuojami visi tautos moraliniai bei medžiaginiai ištekliai. Kitaip sakant, prieš akis stovėjo milžiniška darbymetė, kurią buvo galima sėkingai nugalėti tik talkos būdu. Bet ar ši talka buvo įmanoma be tautos politinės ir moralinės vienybės?

Šiandie, žiūrint į aną laikotarpį iš tam tikros perspektyvos, galima konstatuoti, kad dvidešimtųjų metų mūsų tautos vadovai pasirinko kryptį kaip tik priešingą tai, kuri kraštui buvo reikalinga. Jų pasirinktoji kryptis vedė ne į tautos vienybę, bet į jos jėgų sklaidymą ir jų neproduktingą eikvojimą savitarpio ginčams. Aišku, partijos savo programas skelbė ir stengėsi jas įgyvendinti tautos „vienybės“ ir jos „gerovės“ vardu, tačiau ta vienybė buvo suprantama tiek, kiek ji telpa partijos programos rėmeliuose. Dvidešimtaisiais metais po ilgos sausros Lietuvą užplūdo politinis potvynis, kurio paviršiuje kunkuliavo įvairios srovių srovelės, viena su kita kovodamos, viena kitą naikindamos, nevaldomos jokios vieningesnės valios. Atsirado labai daug pašauktųjų, o kadangi jie norėjo būti ir išrinktaisiais, tai kovojo nesivarždami jokiais moraliniais varžtais, kurie yra privalomi padoriam žmogui ir piliečiui. Susikūrė tam tikras luomas žmonių, kurio svarbiausias tikslas buvo kova dėl valdžios. **Tie naujosios Lietuvos „vadai“ skelbė, kad valstybė yra piliečio daiktas, kuris turįs jam tarnauti, ir kad pilietis valstybei nieko neprivaląs.** Kadangi kiekviena partija stengėsi prisivilioti ko daugiausia pasekėjų, kad turėdama daugumą galėtų dominuoti, tai pažadų nesigailėjo, laikydamiesi to principo, kad tikslas pateisina priemones. Tokia politinės moralės anarchija, be abejo, turėjo nesantaikos bacilomis užkrėsti ir bendrą tautos moralę, juo labiau, kad politinėje veikloje anais laikais uoliai dalyvavo ir dvasininkija. Kadangi nė viena partija nebuvo pakankamai stipri, kad galėtų paimti valdžios vairą, tai atsirado tiek vairų, kiek buvo partijų. **Tuo būdu valstybėje vyravo ne įcentrinės, bet išcentrinės politinės jėgos, kurios be atodairos griovė valstybės autoritetą ir vedė kraštą prie politinio ir moralinio pakrikimo.**

Valstybės autoritetas piliečio akyse turėjo mažėti ir dėl to, kad mozaikinė, iš partijo sulipdyta, dėl savo nepastovumo ir turėjimo atsižvlgti į partijų interesus, negalėjo pasižymėti gerais sprendimais ir jų kietais vykdymais. Juo labiau ji negalėjo sudaryti ilgamečių planų, kurių buvo taip reikalinga atsikuriančiai valstybei ir iš karo griuvėsių atsistatančiam kraštui. Žodžiu, seimokratinė santvarka dvidešimtaisiais metais ko mažiausiai atitiko Lietuvos reikalus ir tuos uždavinius, kuriuos tada valstybė ir tauta turėjo spręsti. Bet svarbiausias jos nukrypimas, kaip ankščiau buvo pažymėta, nuo anų laikų lietuviškos tikrovės buvo tas, kad ji ėjo ne tautos jėgų vienijomo, bet skaldymo keliu. Tai atsitiko dėl to, kad demokratinis režimas iš savo prigimties nėra vienijimo režimas, o antra, lietuvių tauta dar neturėjo pakankamai politinio patyrimo, kad būtų galėjusi savarankiškai spręsti ir nepasiduoti partijų politinei demagogijai, kuri ją demoralizavo ir terorizavo. Tokios buvo trumpai tarant priežastys, privedusios prie 1926 m. posūkio.

Tačiau būtų klaidinga manyti, kad pirmųjų seimų laikotarpyje po kraštą plito tik anarchija. Šalia demoralizuojančio elemento tautos dvasios gilumoje augo ir brendo politinės rimties pasiilgimas, kuris tautinės linkmės kūrėjų ir vadovų buvo pradėtas diegti dar prieškariniais laikais. Ir galima pasakyti, kad juo žaizda darėsi gilesnė, juo didesnis noras augo ją gydyti. Kitaip sakant, šalia tuometinės iškreiptai suprastos demokratinės srovės

Bet, jeigu, vietoje to, būtų renkamas blogiausias šimtmečio vyras, labiausiai nekenčiamas vyras, arba vyras, padaręs labiausiai neigiamą įtaką, bent jau trys ketvirtadaliai mėlynakalnių ir baltakalnių balsuotojų kartu įvardintų Adolfą Hitlerį. Tai, žinoma, būtų priminimas rolės, kurią jam paskyrė kontroliuojama masinė medija, o ne iš tiesų aiškus ir teisingas pasirinkimas.

Visa tai iškelia labai įdomių klausimų. Pavyzdžiui, yra klausimas, kaip mes priėjome prie šiandien esančios absurdiškos padėties, kai mes patikime savo nacijos, savo planetos ir savo rasės likimą masėms balsuotojų, kurių pasirinkimai pasireiškia tokiais dalykais, kaip kokios televizijos laidos yra žiūrimiausios ir koku metu jos turėtų būti rodomos ir kokie žmonės yra renkami į valdžią. Ir yra vienodai svarbus klausimas kaip, žinodami kaip lengvai masės yra suklaidinamos patekti į rankas tautos, kurios interesai taip radikalai skiriasi nuo mūsų.

Gal net svarbesnis žmogiškosios didybės apsvaistymui yra klausimas, kaip mūsų vertybių sistema buvo apversta aukštyn kojomis taip, kad Franklinas Ruzeveltas yra laikomas didvyriu ir Adolfas Hitleris nusikaltėliu, ne tik santūrios ir apstulbintos masės, bet taip pat ir daugumos tariai „išsilavinusio“ elito, kuris didžiuojasi savo intelektualiniu „nepriklausomumu“.

Ar mes vertiname žmogaus didybę jam būdingomis charakterio savybėmis, ar jo pasiekimais, Adolfas Hitleris buvo tikrai didis, jeigu vertindami taikysime standartus, kurie buvo įprasti mūsų rasei.

Mes, žinoma, negalime jį lyginti su „tyliais, nežinomais milijonais“, kurių gerai žinomų pasiekimų neturėjimas juos padaro anonimiškais, nepaisant vidinių savybių, kurias jie gal ir turi. Bet kai Hitlerio charakteris yra palyginamas su kitų dvidešimtojo amžiaus politinių lyderių charakteriais, jis stovi tarp jų, kaip milžinas, stovintis tarp pigmėjų.

Prozišku lygiu mes galime palyginti jo asketiškus įpročius su Vinstono Čerčilio pastoviu girtuokliavimu ir garsiu ištvirtavimu, arba jo asmeninę ištikimybę tiems, kurie buvo jo bendražygiais nuo politinės kovos dienų su Josefo Stalino įpročiu tuzinais žudyti savo buvusius bendražygius, kaip galimus varžovus, kai jam tik nebereikdavo jų pasaulyje, arba jo tiesų, atvirą ir sąžiningą būdą su sukta klasta, kuri buvo Franklino Ruzevelto „prekės ženklas“. Dvasiniame lygmenyje Hitlerio ir jo amžininkų skirtumai dar labiau išryškėja: Hitleris nuo pradžių buvo žmogus su misija. Jo artimiausių pažįstamų pasisakymai, nuo jo vaikystės dienų, iki gyvenimo pabaigos sutinka su tolimesnių nešališkų stebėtojų išvadomis. Hitleris turėjo milžinišką likimo jausmą, jausmą, kad buvo atrinktas ir pašauktas aukštesnės jėgos paskirti savo gyvenimą savo rasei.

Jo jaunystės draugas, Augustas Kubičekas, tam nurodė paprastus įrodymus, kai Hitleris tebuvo šešiolikos metų amžiaus (August Kubizek, Adolf Hitler, mein Jugendfreund (Graz 1953), p. p. 127 – 135). Po dvidešimties metų, Hitleris pats rašė apie savo motyvą taip, kad tai rodė jo vizijos apimtį:

„Tai, už ką mes turime kovoti, yra mūsų rasės ir mūsų tautos egzistavimo ir augimo užtikrinimas, mūsų vaikų išauuginimas ir kraujo grynumo išsaugojimas... Kad mūsų žmonės galėtų pribresti įgyvendinimui misijos, jiems paskirtos visatos Kūrėjo.

Kiekviena mintis ir idėja, kiekviena doktrina ir visos žinios privalo tarnauti šiam tikslui. Ir viskas turi būti apžiūrima iš šitų pažvalgų ir naudojama, arba atmetama pagal tai. Tada jokia teorija nesustabarės į negyvą doktriną, nes viskas privalo tarnauti gyvybei... Nationalsocialistinė filosofija randa žmonijos reikšmę jos pagrindiniuose rasiniuose elementuose. Valstybėje, pagal savo principus, ji mato priemonę tikslui ir tikslą apibrėžia kaip rasinės žmogaus egzistencijos išsaugojimą. Ir taip nacionalsocialistinė gyvenimo filosofija sutinka su giliausia Gamtos valia, nes ji atkuria laisvą veiklą jėgų, kurios turi vesti prie pastoviai aukštėjančios žmonių reprodukcijos, kol, pagaliau, geriausia žmonijos dalis, pasiekusi šios žemės valdymą, turės laisvę veikti srityse, kurios bus tiek virš jos, tiek už jos. Mes visi jaučiame, kad tolimoje ateityje žmonija susidurs su problemomis, kurias tik aukščiausioji rasė, tapusi valdanti ir remiama priemonių ir galimybių, teikiamų visos planetos, galėtų įveikti... Taigi, didžiausias nacionalsocialistinės valstybės rūpestis yra tų originalių rasinių elementų, kurie suteikia kultūrą

kas kita, kaip bendrų krašto reikalų pirmavimo pripažinimas prieš atskiro piiečio, atskiros srovės, arba atskiros grupės reikalus.

Kita Gruodžio 17 – sios pasekmė yra politinės tautos vienybės paskelbimas. Ką tai reiškia? Tai visų pirma reiškia, kad iš krašto valdymo buvo pašalintas didžiausias tautos skaldymo veiksnys – partijos. Tautinės linkmės autoriai, tiesa, čia nebuvo nuoseklūs iki galo: atsistoję valdžios priešakyje ir pasiėmę atsakomybę, jie partijų tuojau nepašalino: jos buvo paliktos, tik perėjo į opoziciją. Partijų uždarymas įvyko daug vėliau, bet partinė spauda vis tiek pasiliko. Žodžiu, mūsų autoritetinė santvarka niekad nebuvo panaikinusi tų veiksmų, iš kurių sklido opozicinės nuotaikos. Reikia pasakyti, kad autoritetinės santvarkos kūrėjai nepakankamai išnaudojo psichologinį momentą savo politinei ideologijai sustiprinti, kai jie, paėmę valdžią, paliko veikti susikomprovitavusioms partijoms. Valstybės reikalai būtų galėję nepralaimėti, o tik laimėti, jei partijos būtų buvusios iš karto uždarytos ir opozicinė dvasia sunaikinta. Tuomet būtų buvusios pašalintos tos kliūtys, kurios visą laiką daugiau ar mažiau trukdė laisvai plisti tautinei ideologijai ir su kuriomis bekovojo buvo nemaža išeikvota laiko ir energijos. Politinės vienybės minčiai tas kelias nebuvo lengvas. Ji turėjo skintis jį nuolat kovodama ir nuolat susidurdama su nepalankiomis nuotaikomis, kurias formavo opozicinės partijos. **Ir jei politinės tautos vienybės mintis vis dėlto plito ir stiprėjo, tai šį reiškinį galima paaiškinti tik tos minties dinamizmu, realumu ir atitikimu to istorinio momento, kuriuo ji pasirodė mūsų politinėje arenoje.** Juo labiau šios minties gajumą tenka užakcentuoti dar ir dėl to, kad jos propagavimas neturėjo sistemingos organizacijos, kad ji daugiausia buvo skelbiama sporadiškai. Didžiausias tautos politinės vienybės propagandos veiksnys buvo tautinės vyriausybės vedamoji linija bei jos darbai, tačiau norint, kad vyriausybė pasiliktų nuolatiniame sąlytyje su tautos masėmis ir kad jos žygiai susilauktų tinkamo vertinimo iš visuomenės pusės, buvo reikalinga veikli propaganda, kuri ne tik aiškintų piliečiui vyriausybės darbus, bet ir jį atitinkamai auklėtų. Tautinėje santvarkoje propagandos stoka visą laiką buvo aiškiai jaučiama.

Bet, sakau, nežiūrint šių klaidų, - partijų toleravimo ir propagandos stoka – valstybingumo principo ir tautinės vienybės paskelbimas sudarė visiškai kitokias politines sąlygas ir kitokius nusiteikimus visame Lietuvos gyvenime. Po Gruodžio 17 – sios mūsų jaunimo ir visuomenės politiniame auklėjime įsivyravo naujos tendencijos. Dėl autoritetinės santvarkos vadovų psichologinės struktūros ar dėl kurių kitų priežasčių, kaip anksčiau pastebėjau, nebuvo padarytos visos išvados, kurias buvo galima padaryti iš susidariusios politinės padėties po 1926 m. posūkio. Tai mes vaizdžiai matome kad ir jaunimo auklėjimo srityje. Buvo panaikintos visos srovinės jaunimo organizacijos (vidurinėse mokyklose), bet iš tikrųjų nelegaliai daugelis jų ir toliau veikė; taip pat veikė ir jų spauda. Vadinas, teorijoje politinės vienybės principas buvo pritaikintas iki galo, bet praktikoje buvo sustota pusiaukelyje. Bet nežiūrint svyravimų arba toleravimų, jaunimo auklėjime vis dėlto atsirado daugiau vieningumo, tautiškumo ir valstybingumo. Nors srovinė politika iš mokyklos autoritetinio režimo metu ir nebuvo visiškai išvyta, tačiau jau tas faktas, kad su ja buvo kovojama, užkirto kelią jai ten viešai plisti, ir jaunimo auklėjimas galėjo būti varomas daug ramesnėse sąlygose, kaip kad seimokratijos laikais.

Plačiųjų tautos sluoksnių politinis auklėjimas po 1926 m. posūkio pasireiškė ta prasme, kad, keliant jų kultūrinį bei socialinį lygį, **kartu buvo formuojama ir jų politinė sąmonė, reikalaujanti gerbti autoritetą, - visų pirma valstybės autoritetą, - suprasti ir pajusti lietuviško solidarumo reikalą ir išmokti statyti bendruosius valstybės reikalus pirmoje vietoje.** Nebūtų galima ir čia sakyti, kad tautinės linkmės užsibrėžtas tikslas būtų buvęs visu 100 nuošimčių pasiektas, tačiau vis dėlto reikia pasakyti, kad tautos masių politinis galvojimas buvo gerokai apvalytas nuo partinio balasto, apšlifuotas nuo politinio galvojimo kamuotumo ir grąžintas į pusiausvyrą. Tautos politinis galvojimas pasidarė ramesnis, vieningesnis ir valstybiškesnis. Šio laimėjimo tautinei linkmei negali užginčyti jokia kiek bešališkiau galvojanti srovė. Jei šandie visos mūsų srovės

fiziškai sudaužyta ir nukankinta žydiškosios demokratijos ir bolševizmo jėgų ir pakalikų. Dauguma sakys, kad tai yra nacionalsocialistinės, o tiksliau, rasinės-nacionalinės Idėjos galas. Tai būtų tikras melas.

Tai, nors buvo pergalė žydijs, yra tik laikina pergalė, kuria jie džiaugsis toli gražu ne amžinai. Tai yra nacionalsocialistinio judėjimo apsivalymas: kai būta naudinga vadintis „nacistu“, tų tariamų nacionalistų buvo daug. Tačiau prasidėjus didžiausiems persekiojimams, Judėjimo gretos išgrynėjo. Tikriausiai jos grynėja ir kiekvieną dieną.

Adolfas Hitleris į šį pasaulį atėjo kaip Dievo, kaip Apvaizdos siųsta visko, kas kilniausia ir didingiausia – personifikacija. Jis atėjo ir mums parodė kelią bei pavyzdį, kuriuo sekdami išsivaduos ne tik vokiečiai. Išsivaduosime ir mes, ir visa ariškoji žmonija. Jo asmeninis pavyzdys mus įpareigoja ir įkvėpia kovoti už savo rasės ir Nacijos išlikimą.

Šlovė mūsų nemirtingajam dvasiniam Vadui! Šlovė didžiausiam visų laikų vyrui! Šlovė Vokietijos, Europos ir žmonijos Išgelbėtojai! Šlovė Adolfui Hitleriui!

HEIL HITLER!

tautos kolektyvą ir sudaro progos pasireikšti pilietiniam solidarumui ir net pasiaukojimui dėl bendro intereso. Pavojui gresiant, vienybė įvyksta be jokių sunkumų ir ypatingų pastangų. **Pavojaus metu vienybė yra būtinybės vienybė.** Kiekviena tauta, vis tiek, ar ji bus kultūringa ar nekultūringa, pavojaus metu dažniausiai pasidaro vieninga.

Bet išorinių pavojų metu pasiekta tautos vienybė gali išnykti ir dažniausiai išnyksta tiems pavojams praėjus. Vadinasi, tokia vienybė nėra pastovi, nes pavojaus momentais tautos susivienijimas pasiekiamas iš reikalo, o ne iš įsisamoninimo tos minties, kad tautai reikalinga vienybė ne tik sunkiu momentu, bet ir taikos metu. Vienybė, nepagrįsta tautos vidinio įsitikinimo, negali būti patvari. Siekdami vienybės, mes, be abejo, nenorime, kad ji būtų atsitiktinių aplinkybių padaras, bet mes norime, kad ji būtų tas pastovus moralinis ir kartu politinis dėsnis, kuris nuolat reguliuotų tautos bendruomenės narių savitarpio santykius.

Kad mums šandie reikia vienybės, įrodinėti nebereikia: tai yra dogma, kurią visi pripažįsta. Šandie daugiausia nuomonių skirtumų sukelia ne vienybės reikalingumo ar nereikalingumo reikalas, bet klausimas, kaip ji turi būti įgyvendinama. Juk kai mes sakome, kad tauta turi būti vieninga, mes praktiškai nieko neišsprendžiame, o tik nurodome labai bendrą idealą, kurio turime siekti. Vienybės šūkis nieko konkrečiai neįpareigoja. Tai yra tik moralinis imperatyvas, niekam jokių konkrečių pareigų bei uždavinių neuždedas. Pagaliau ir pati vienybės sąvoka gali būti suprantama įvairiai. Juo labiau nuomonių skirtumai pradeda reikštis, kai imama kalbėti apie konkretų vienybės principo taikinimą praktikoje.

Kai kairioji ir dešinioji srovė siūlo sudaryti srovių vienybę, tai, iš paviršiaus žiūrint, atrodo labai gražu: visos svarbiausios srovės susitaria, sudaro valdžią ir, atrodo, vienybė realizuota. Jei taip lengvai vienybės klausimas, imant politiškai, išsispirstų, tai negalėtų surasti pateisinamų argumentų tie, kurie prie tokio sprendimo nenorėtų prisidėti. Bet dalykas yra daug pinesnis, nekaip kad iš pirmo žvilgsnio atrodo. Susitarus srovėms dėl bendradarbiavimo, vienybė dar, toli gražu, nebus pasiekta: sunkiausias jos kelias prasideda tada, kai ji susiduria su tikrove, t. y. kada reikia konkrečiai imti spręsti valstybinius reikalus. Štai čia ir prasideda tos povandeninės uolos, į kurias lengvai gali sudūžti valstybės laivas, nors jo varininkai ir turėtų ko geriausių norų nuvairuoti jį iki numatyto uosto. O tai atsitinka dėl to, kad susėdimas srovių prie bendro stalo yra tik mechaniškas bendradarbiavimas, nes nė viena iš jų, išeidama į valdžią, neatsisako nei nuo savo politinių simpatijų ar antipatių vienai ar kitai režimo formai nei nuo savo pažiūrų į vieną ar kitą valstybei turintį pagrindinės reikšmės klausimą. Praktikoje a priori nustatytos srovinėsvienybės vargu ar galima pasiekti; sroviniu principu sudarytoje vyriausybėje vienybė turi būti siekiama kiekvienu atskiru klausimu. O kadangi atskirų nuomonių bendrumo įmanoma pasiekti tik kompromiso keliu, - jei apamai šiuo atsitikimu kompromisas yra galimas – tai štai mes ir vėl grįžtame į tą pačią vietą, iš kurios išėjome 1926 m. Gruodžio 17 d. Seimokratijos laikais taip pat visą laiką buvo ieškoma kompromiso tarp įvairių partijų, kuris, toli gražu, ne visada buvo pasiekiamas, o jei ir būdavo pasiekiamas, tai dažniausiai vienos kurios grupės naudai, bet tautos ir valstybės interesų sąskaita. Vadinasi, nors mechninę srovių vienybę paversti lemiamu valdymosi veiksmu būtų ne kas kita, kaip grįžimas į prieš Gruodžio 17 d. laikus.

Kad tautos vienybė būtų pastovus politinis ir moralinis veiksnys ir kad valdžia, sudaryta srovių bendradarbiavimo principu, nenukryptų nuo plataus tautos vienybės kelio į partinius šunkelius, dar yra reikalingas moralinis bei politinis autoritetas, kuris, turėdamas visos tautos pasitikėjimą, galėtų vienas kalbėti tautinės vienybės vardu ir srovių nuomonių skirtumus spręsti arbitrariškai. Kitaip sakant, reikia dar moralinės ir politinės valios, kuri stovėtų aukščiau srovių. Reikalingas ne tik valstybės reikalų, bet ir tautinės vienybės ideologijos vairuotojas, kuris vienas būtų kompetentingas vienybės turiniui aiškinti. Dabartinės mūsų santvarkos priešai sako, kad, susėjus dirbti skirtingų pažiūrų žmonėms, kriterijus galis būti tautos ir valstybės interesai, bendroji gerovė, teisingumas ir teisė. Bet tiek valstybės interesai, tiek bendroji gerovė gali būti įvairiai

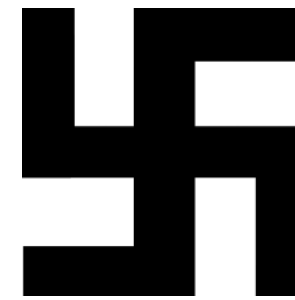
ADOLFAS HITLERIS

Adolfas Hitleris gimė 1889 – ujų metų balandžio 20 – ają dieną, Branau prie Ino. Jo tėvas buvo muitininkas, o jo motina – vaikus auginanti šeiminkė, tikra vokiečių motina. Adolfas Hitleris buvo ketvirtasis savo tėvų vaikas. Tačiau visi kiti trys jų vaikai buvo mirę nuo silpnos sveikatos. Adolfas Hitleris gimė pagal šlovingą Apvaizdos valią, pasauliui davusią didžiausią visų laikų asmenybę ir tikrąjį ne tik vokiečių tautos, bet ir visos arijų rasės išganytoją.

Adolfas Hitleris nuo pat vaikystės buvo kitoks, negu kiti, paprasti žmonės. Jis labai mylėjo savo Tėvynę – Vokietiją. Tada, kaip ir dabar, Austrija buvo atplėšta nuo likusių vokiečių tautos žemių, dėka pigių politikierių ir buržuazinių monarchų užgaidų. Adolfas Hitleris suvokė, kad dalis jo misijos – suvienyti savo gimtinę su likusia Vokietijos valstybe, nes „vienas kraujas reikalauja vieno Reicho“. Nėra tokios „austrių“ tautos, yra būtent viena vokiečių tauta, kurią vėliau visiškai suvienijo būtent Adolfas Hitleris.

Kai Adolfui Hitleriui buvo trylika metų, mirė jo tėvas. Jo tėvas buvo griežtas, tačiau „Mano Kovoje“ Hitleris jį prisimena su meile ir pagarba. Adolfui Hitleriui dar būnant ankstyvoje jaunystėje, mirė jo motina, Klara Hitler. Po šito sekė jo „Vienos periodas“, kurį jis atsimena „Mano Kovoje“ kaip ypač sunkų ir skaudų savo gyvenimo laikotarpį. Tačiau čia Adolfas Hitleris patyrė labai daug svarbių dalykų, kurie padėjo susiformuoti jo mastymui. Jis suprato socialinį, rasinį bei žydų klausimą, prijautė Austrijoje veikusiems nacionalistams, pasisakiusiems už prisijungimą prie Vokietijos nacionaliniu pagrindu.

Adolfas Hitleris daug ir sunkiai dirbo fizinį darbą, vėliau vertėsi atvirukų kūrimu. Norėjo įstoti mokytis dailės, tačiau jis buvo nepriimtas su rekomendacija studijuoti architektūrą. Vienoje, pamatęs Wagnerio „Rienzi“ operą, Adolfas Hitleris, matydamas ten rodytą veikėjo pasiaukojimą už savo tautą, suprato savo misiją. Jo pažįstamas, Augustas Kubičekas, tai aprašė knygoje „Jaunasis Hitleris, kurį pažinojau“. Hitleris pasakė apie tą patyrimą: „tada *TAI* prasidėjo“. Tačiau likimas lėmė, kad Adolfas Hitleris toliau aukštojo institucinio išsilavinimo negavo, o paliko Austriją, norėdamas ne tik išvengti

REDAKCIJOS ŽODIS

Čia baigiasi šeštasis „Šturmuotojo“ numeris. Sveikiname visus nacionalsocialistus su Adolfo Hitlerio 121 – osiomis gimimo metinėmis. Taip pat raginame nebūti abėjingiems tam, kad lytiniai iškrypėliai gegužės 8 – ają organizuoja savo ir „demokratijos“ pergalės parą. Tauta turi vieningai pasipriešinti ne tik šitai degradacijai, bet visam demokratizmui iš esmės. Tačiau nekovoiant būtent po radikalaus nacionalizmo vėliava, veiksmas bus pasmerktas ilgesnėje perspektyvoje būti fiktyviu ir beprasmišku.

Kitame numeryje jau galėsime aptarti kitus įvykius, tačiau taip pat, kaip visada, didelį dėmesį skirsime savo skaitytojų ideologiniam švietimui.

Didžiausią visų metų dieną – balandžio 20 – ają, raginame visus, kurie suvokia tiesą apie mūsų Idėją, būti rimtyje ir simboliškai paminėti Adolfo Hitlerio gimimo metines. Ateis laikas ir mes nugalėsime, nes arba ateitis bus mūsų, arba jos mūsų Tautai ir baltajai rasei nebus iš viso! Lietuva, pabusk!

HEIL HITLER!

